

EPISODE



She

HULK

SİNİRLENİNCE
ÇOK GÜZEL
OLUYORSUN!

YÖNETMEN
MURAT CAN OĞUZ

CEZAILER

29 EYLÜL'DE GAIN'DE

YİĞİT
ÖZŞENER

RIZA
KOCAOĞLU

ESRA
BEZEN BİLGİN

HAYAL
KÖSEOĞLU

USHAN
ÇAKIR

SERİF
EROL

ONUR
ÜNSAL

HAKAN
KARSAK

CEM
ZEYNEL KILIÇ

GÖRKEM
KASAL

GAIN
ORJİNAL



EDİTÖRDEN // OBEN BUDAK

Televizyonda, beyazperdede ne çok erkek kahramanımız varmış meğer! Dijital mecralarda kadın süper kahraman yapımları ortaya çıktıkça bunu fark ediyorum. Olayı kendi açımdan başa sararsam tüm çocukluğum Tarzan, Obi-Wan ve Pembe Panter arasında gidip gelmiş. Sonra Örümcek Adam, Süperman, Kaptan Spock derken fark ediyorum ki He-Man'ın kadın versiyonunu She.Ra haricinde bir kadın kahraman bilmiyorum. İyi ki Tim Burton, *Batman Returns* filminde Catwoman'a yer vermiş de biraz kötü karakterli de olsa kadın kahraman görmüşüz. Aralarda bir yerde kötü senaryolu *SuperGirl* filmi de vardı ama onu hatırlamasak da olur. Yeri geldi mi kadın-erkek eşitliği adına beylik laflar etmeye bayılan film ve dizi endüstrisi bu hatasını geç de olsa fark etti. Birbiri ardına vizyona giren *Black Widow*, *Wonder Woman*, *Elektra*, *Colossal* derken iş geldi Disney+'ta yayına giren *She-Hulk*'a vardı.

Özellikle Marvel hayranlarını çok mutlu eden *She-Hulk* bu ayki kapağımızda. Hem tuttuğunu koparan bir avukatı hem de iki metrelik süper güçlü bir Hulk'ı aynı yapımda izlemek beklediğimizden tatmin edici çıktı. *Ally McBeal*'den sonra avukat dizilerine ara vermiştim ama bu dönüş hiç de fena olmadı. Fulya Turhan, *She-Hulk*'ın yakın arkadaşı Nikki Ramos'u canlandıran Ginger Gonzaga ile röportaj yaptı, ilerleyen sayfalarda sizi bekliyor. Dizinin yaratıcısı ve Jessica Gao'nun yapım için söylediği hayli enteresan şeyler de *She-Hulk* dosyasında.

Şu sıralar beşinci sezonuyla BluTV'de gösterilmeye başlayan *The Handmaid's Tale*'in başarılı oyuncusu Max Minghella da bu sayıda bir röportajıyla yer alıyor. Esra Koçak'ın incelemesiyle *The Boys* ve Orçun Onat Demiröz'ün kaleminden *The Rings of Power* bu sayının önemli yazılarından. Özellikle *The Rings of Power*'ın LOTR serisiyle ne derece bağlantılı olduğunu merak edenleri hemen 35. sayfaya alalım.

Keyifli bir şekilde dizi izleyecek güzel vakitleriniz olsun diyerek sizi dergiyle baş başa bırakıyorum. İyi eğlenceler.

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

OBEN BUDAK

oben@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

FULYA TURHAN

fulya@mylosyayingrubu.com

YAZI İŞLERİ

ENGİN İNAN

engin@episodedergi.com

HÜMAY ONGAN

humay@mylosyayingrubu.com

YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

EDİTÖRLER

EZGİ ÖZCAN, ONUR BAYRAKÇEKEN,
SEVTAP TUZCU, YASEMİN ŞEFİK

GÖRSEL YÖNETMEN

CANSU ÖZCÖMERT

cansu@mylosyayingrubu.com

REKLAM VE PROJE: YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

MYLOS YAYIN GRUBU YAYINCILIK

DANIŞMANLIK HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.

Adına Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
ve imtiyaz Sahibi: ÖZLEM ÖZDEMİR

EKİM 2022

İKİ AYLIK SÜRELİ YAYIN

ADRES: Caferağa Mah. Dr. Şakirpaşa

Sok. No: 3/A, Kadıköy - İstanbul

TEL: 0543 345 46 00

Episode' da yayımlanan tüm yazı, çizim ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin izni olmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organı ve sanal ortamlarda kullanılmaz.



 MADHU'S
— ISTANBUL —

Hint kültüründen aldığı ilhamı, tabaklarına ve tasarımına yansıtan Madhu's, sıradışı bir yolculuğa çıkmak isteyen lezzet tutkunlarını 28 Eylül'de Swissôtel The Bosphorus, İstanbul'da buluşturarak Türkiye'ye yepyeni bir soluk kazandıracak.

swissôtel **THE BOSPHORUS**
ISTANBUL

PSİKANALİZ: THE BOYS_	ESRA KOÇAK	04
HOUSE OF THE DRAGON: GAME OF THRONES'UN		
ZİRVE ANLARININ İZİNDE_	ORÇUN ONAT DEMİRÖZ	07
THE OLD MAN: İHTİYAR DELİKANLININ MÜCADELESİ_	ÖMÜR TANYEL	11
BİR TATLI ADA HAVASI: THE DURRELLS_	HÜMAY ONGAN	16
SİNİRLENİNCE ÇOK GÜZEL OLUYORSUN! SHE-HULK: ATTORNEY AT LAW		20
ADALET YEŞİLLENİYOR_	KORAY ÖZBUDAK	30
DÖRDÜNCÜ DUVARDAN AVENGERS'A: SHE-HULK_	LEVENT TANIL	32
THE RINGS OF POWER: J.R.R. TOLKIEN EVRENİNİ VE ANLATISINI		
KIRAN BİR UYARLAMA_	ORÇUN ONAT DEMİRÖZ	35
THE HANDMAID'S TALE 5. SEZON: "MORNING" VE "BALLET"_	YAĞMUR ÇÖL	39
RÖPORTAJ: MAX MINGHELLA		42
SONBAHAR ROMANTİZMİ SEVENLER İÇİN 7 FİLM_	SU KARACAN	46



04



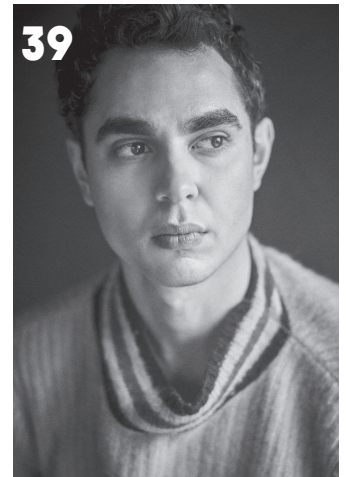
30



35



11



39

Psikanaliz

YAZI ESRA KOÇAK

#THEBOYS

prime



HOMELANDER HEM NARSİSİSTİK PATOLOJİYİ HEM NARSİSİSTİK TUTUMLU POLİTİKALAR İZLEYEN ÜLKELERİ HEM DE NARSİSİSTİK LİDERLERİ TEMSİL EDEN TEK BİR İMGE GİBİDİR. **GÜÇLÜ, YIKILMAZ BİR BEN VE DÜŞMAN ÖTEKİLER SÖYLEMİ, KENDİSİNE YAPILAN MUHALEFETE SON DERECE ORANTISIZ BİR ÖFKE VE YIKIMLA YANIT VERME HALLERİ, DİKKATLİ BAKARSA NİZ ÖYLEŞİNE SIK GÖRECEĞİNİZ BİR TUTUMDUR Kİ HOMELANDER'IN NASIL BİR ALEGORİ OLDUĞUNU ÇOK DAHA FARKLI BOYUTTA ANLAYABİLİR, BU SÖZLERİ SÖYLEYENLERİ DE HOMELANDER'IN BİR BENZERİ OLARAK GÖRME İMKÂNI KAZANABİLİRSİNİZ.**

**"NARSİSİSTLERE BİRAZ DAHA YAKINDAN BAKILDIĞINDA
ÖZDEĞER DUYGUSUNUN KIRILGAN OLDUĞU VE BAĞIMLILIK
HİSSİ, AŞAĞILIK DUYGUSU, İMRENME, ÖFKE, PARANOYAK
DÜŞÜNCELER YAŞADIKLARI VE HAYRANLIK TOPLAMA İHTİYACI
İÇİNDE OLDUKLARI DA GÖRÜLÜR. BİRİKTİRDİKLERİ İHTİŞAM
İMGELERİNİ DEĞERSİZLEŞTİRDİKLERİ İMGE BİRİKİMLERİNDEN
AYRI TUTAR VE İKİSİNİ BİRBİRİYLE BÜTÜNLEŞTİREMEZLER."**

Vamık Volkan

Amazon Prime Video'nun anti-süper kahraman dizisi *The Boys* klişe bir konuyu alıp eğip bükerek bambaşka bir hikâyeye dönüştürmüştü. "Süper", yıllardan beri hayranlıkla ve heyecanla izlenen hikâyelerin başrolünde iyicil, yardımsever, iç çatışmalarıyla baş etmeye çalışırken daha iyiye yönelen kişiler olarak sunulur hep. Kurtarıma ya da kurtarma fantezilerine araç olan bu imge gerçek midir sorusunu soran çizgi roman uyarlaması çok ilginç bir perspektif sunuyor izleyicilere.

Dizideki süper kahramanlar -gayet gerçekçi biçimde- benmerkezci, güçle zehirlenmiş, reketçi ve hatta zalim karakterler. Dünyada gücü ele geçiren hatta güce yaklaşan birçok kimsenin güçle zehirlenip birer zalime dönüşmesi gibi, süper kahramanların birçoğu da güçlerini ötekini umursamadan ve sadece kendi arzularını tatmin için kullanan kişiler. Hikâyelerse çoğu pek de kahraman olmayan süperlerin bu yüzünü gören ölümlüler ve süperler arasında geçiyor.

Bu kişiler, süperlerin zarar verdiği insanları sevenler yani kişisel bir intikam hikâyesi giriyor devreye. Ötekiler ise süperleri, medyada ve sosyal medyada gördükleri yüzüyle birer kahraman olarak gören kişiler. Kitlelerin medya/ sosyal medya tarafından nasıl da güdüldüğünü kara mizah kullanarak bize anlatan dizi savaşların gerekliliğini, terörist denilenlerin aslında terörist olup olmadığını, asıl düşmanın karşımıza koyulanlar mı yoksa yanımızda gözükkenler mi olduğunu sorguluyor izleyicilere. Bir sahnede terörist olarak sunulan Kimiko asıl iyi olanken kahraman olarak sunulan Stormfront ırkçı ve kötüdür, olaydaki tüm yıkımın, ölümlerin sorumlusudur. Televizyon, bilgisayar ve telefon ekranında gördüklerimizin aslında ne kadarı gerçektir, ne kadarı inanmamız istenendir? Dizi buna dair doneleri tüm sahnelerle serpiştirerek süregelen bir medya/ sosyal medya eleştirisi yapıyor.

Stormfront'un ilk görüldüğü bölümde yaptığı sosyal medya yayınında, savaş ortamında bir askerın yanında olduklarını söyleyen iki süper -Homelander ve Queen Maeve- aslında bir set ortamında, şirketlerinin onlar için arzuladığı kârlı bir pozisyon için reklam yapmaktadır örneğin. Starlight bir kasaba kızına uygun kahraman giysisi yerine çok daha fazla ten gösteren erotik tınlı bir kıyafet giymeye zorlanmaktadır. Biseksüel olduğu ortaya çıkan Maeve'in üstünden LGBTİ topluluğuna yönelik reklamlar ve sahneler çekilmektedir. Yani her kâr fırsatı muhakkak inekten süt sağarcasına sağılmakta ve

gerçekler, gücü ve kârı koruma amacıyla çarpıtılmaktadır. Tabii gücü korumak için en önemli unsur, çok güçlü bir süperdir, ki Homelander neredeyse ölümsüz bedeni, uçma becerisi ve gözlerinden çıkan ve uçakları bile ikiye bölebilen lazerle bu ihtiyacı karşılar.

Dizinin en önemli karakteri olan antagonist Homelander, ABD bayraklı pelerini, sarı saçları ve mavi gözleriyle başta günümüz ABD'si ve Hitler Almanya'sı olmak üzere batı uygarlıklarının idealize ettiği erkek modelidir. Dizideki eylemleri ve söylemlerine bakınca benzerliğin sadece görüntüde olmadığını anlarız. Homelander bir alegoridir, aslında kendi varlığı ve gücünden başka hiçbir şeyi umursamayan, ötekileri hunharca öldürmekten imtina etmeyen ve bütün bu hikâyenin sonunda "asıl kahraman sizsiniz" diyen Homelander, sömürgeci batı uygarlıklarının bir alegorisidir. Nasıl ki ABD, barış ve demokrasi getirme söylemiyle dünyayı kontrol etmeye çalışır, Homelander da asıl kahraman sizsiniz deyip sözde iyilikler yaparken asıl derdi kendisi ve en güçlü, en durdurulamaz olmaktır. Homelander sosyopolitik düzlemde ABD/ batı uygarlıklarının bir görünümüyken psikolojik perspektiften bakınca narsisizmin kişileşmiş halidir.

Homelander'ı, ABD ve narsisizmi aynı potada eriten bir karakter olarak yaratmak gerçekten çok akıllıcadır. Kaptan Amerika'nın bir negatifi, görüntüde kurtarıcı, iyicil, yardımsever, "asıl kahraman sizsiniz" diyen alçakgönüllü bir kahramanken aslında habis ve yıkıcı bir kötü olması, bu ikiliğin çeşitli politik ya da sosyolojik görünümelerini vurgulayan iyi bir tasarımdır gerçekten de.

Peki, psikolojik perspektif? Bu açıdan da tasarım ve bu tasarımın bize sunuluşu oldukça başarılıdır. Homelander neden olduğu kişidir? Yani bu denli habislik nereden gelmektedir? Bu sorunun cevabı onun "yaratılış" hikâyesinde yatar. Homelander bir çeşit deneydir. Laboratuvarda üretilmiş, tasarlanmış ama bunun üstüne laboratuvarda yetiştirilmiş bir çocuktur. Bir bölümde bir reklam için Homelander için yazılmış çocukluk hikâyesi çekilir. Odasındaki yatağın üstünde battaniye durmaktadır. Bunu gören

Homelander çıldırır, aşırı derecede sinirlenir. Anne ikamesi olarak gördüğü Madeleine onu yatıştırır ancak. Bunun nedeni laboratuvarda bir deney faresi gibi görüldüğü, temastan uzak zamanlarında o battaniyenin onun için bir anne ikamesi, bir yakınlık kaynağı olmasıdır.

Burada, 1960'ların başında Harry Harlow isimli deneysel psikologun rhesus maymunlarının yavrularıyla yaptığı bir psikoloji deneyinden bahsetmek istiyorum. Harlow bu deney için maymun yavrularını annelerinden ayırır ve bir odaya alır. Odanın bir köşesinde metal tel ve tahtadan yapılmış memelerin olduğu yerde birer biberon olan bir maymun, diğer köşesinde ise peluştan yapılmış ama biberon barındırmayan bir maymun vardır. Maymunlar istisnasız şekilde peluş maymunu tercih eder. Çok acıkarlırsa gidip biberondan süt içerler ama hemen peluş maymuna dönüp sarılmaya devam ederler. Harlow bu deneyle o dönemin davranışçı ekolünün öne sürdüğü temel ihtiyaçların karşılanması ve yakınlığın olmadığı bir disiplinle çocuk yetiştirme fikrini çürütmüştür. Tüm primatlar gibi insanlar da duygusal yakınlıkla gelişir ve serpilirler. Yine 1940'larda Rene Spitz, yetimhanelerdeki çocuk ölüm oranı fazlalığının fiziksel bakım yetersizliğine değil, duygusal bakım eksikliğine bağlı olduğunu, duygusal yakınlık görmeyen çocukların hem fiziksel hem zihinsel açıdan yaşatlarının gerisinde kaldığını göstermiştir.

Bu temel ihtiyaçtan yani duygusal bakımdan mahrum büyüyen Homelander, yakınlık ve sıcaklığın olmadığı, donuk diyeceğimiz bir laboratuvar ortamında büyürken yanındaki bilim insanlarıyla yakınlaşmaya çalışsa da bu kişiler onu bir çocuk değil, bir denek olarak görerek yakınlığa karşılık vermezler. Çevresinde yakınlık kurabileceği kimse bulamayan Homelander, ilişki kurmayı öğrenecek imkândan yoksundur. Gösterdiği yakınlığa karşılık alamadıkça hissettiği süregelen hayal kırıklığı, onu tüm içsel yatırımını dünyadan geriye çekerek kendisine yapmaya zorlar. Zaten "özel" bir çocuktur, tasarımı onun başkalarında olmayan güçlere sahip olmasını sağlar. Bu da kendisine yaptığı yatırımı ve narsisistik patolojinin gelişimini kolaylaştırır.

Psikanaliz



MAHRUMİYET NE KADAR
BÜYÜKSE KIRILGANLIK O
KADAR GÜÇLÜDÜR. KÜÇÜK BİR
ÇOCUĞUN BU KIRILGANLIKLA
BAŞ ETMEK İÇİN PEK YOLU
OLMADIĞI İÇİN BÖLME VE BU
DUYGULARIN İNKÂRI, ONU
KAPLAYAN BÜYÜKLENMECİ
BİR PARÇANIN GELİŞİMİ
NARSİSİSTLER İÇİN TİPİKTİR. VE
BÜYÜK BİR HAYAL KIRIKLIĞI,
BÜYÜK BİR ÖFKE VE YIKICILIK
GETİRİR.

Gerek duygusal mahrumiyet gerekse özel bir çocuk olduğu fikri narsisistik patolojinin zeminini oluşturan iki kritik unsurdur. Homelander tüm korkuları, kaygıları, yalnızlığıyla tek başına mücadele etmek zorunda kalmıştır. Bir bölümde uçmayı öğretmeye çalıştığı oğluna şöyle der: "Ben bunların hepsini kendim çözmek zorunda kalmıştım." Aslında oradaki konu sadece uçmak değildir; kendisiyle, varoluşuyla, eksiklikleri ve yalnızlığıyla mücadeledir kastettiği. Sevilmediği inancını kaplayan büyüklenmeci kendilik, uçabilen, öldürülemeyen, gözleriyle bir uçağı ikiye bölebilecek ışınlar çıkaran Homelander parçasıyla görünür hale gelir. Homelander süregelen olarak kendisini gözlemler, dışarıdan nasıl görüldüğü, insanların onu ne kadar sevdiği ve hayranlık duyduğu onun varoluşu için en kritik olgudur. Bu hayranlık dolu bakışları kaybetme fikri dışında onu korkutan bir şey yok gibidir

çünkü aşırı özdeşleştiği büyüklenmeci kısmını besleyen bu hayranlık elinden kayarsa dağılıp gitmekten, laboratuvar zemininde yalnız başına kalmış o çocuk olmaktan korkar.

Homeland'ın son sezonda aynadaki imgesiyle konuştuğu bir sahne vardır ki narsisizmin bilinçdışı yapılanmasının harika bir özetidir. Narsisizmde kendilik ikiye bölünür.

Bir yanda üç unsurdan oluşmuş büyüklenmeci kendilik bulunur. Bu üç unsur, erken deneyimler ve bakımverenlerle etkileşimle oluşan gerçek kendilik, çocuğun ortamından ve mahrumiyetinden kaynaklanan hayal kırıklığıyla başa çıkmak için bir kompanzasyon amacıyla gelişmiş güç, güzellik gibi olgularla donanmış ideal kendilik ve sınırsızca bakımveren anne figürünün fantezisi olan ideal nesne tasarımlarıdır.

Öte yanda ise çocuğun duygusal bakımdan mahrum kalmış aç kendilik parçası yer alır. Bu yanda gerçek kendiliğin kabul edilemeyen ve içsel olarak taşınamayan parçaları ve değersizleştirilmiş nesne imgeleri bulunur. Bu iki parça, bölme mekanizmasıyla birbirinden ayrı tutulur.

Homeland'ın gibi tipik büyüklenmeci bir narsisistte büyüklenmeci kısım görünür haldeyken aç kendilik kısmı saklıdır. Büyüme yıllarında çocuk aç kendilik parçasını inkâr ederek ya da dışsallaştırarak onunla başa çıkmaya çalışır. Öfke, kıskançlık, haset, hayal kırıklığı gibi duyguları taşıyan bu parça daima saklı tutulmaya çalışılır. Narsisistlerde bu duygular daima çok güçlüdür ve çeşitli tetiklenmelerle su yüzüne çıktıklarında büyüklenmeci kendilik tehdit hissederek, ikincil bir öfke su yüzüne çıkar. Bahsettiğim ayna sahnesinde, ağlayan, sevil-

mek isteyen, kırılgan Homeland'ın aç kendiliği; ona bu öfkeyi ve üzüntüyü bastırmaya dair öneriler veren, kendisini beğenen, ötekileri aşağılayan katı Homeland'ın ise büyüklenmeci kendiliği temsil etmektedir.

Onu yatıştırabilen tek figür olan Madeleine, hem emziren bir annedir hem de katı ve çıkarıcı haliyle tam da Homeland'ın çocukluğunda deneyimlediği bakımveren deneyimini ona anımsatan bir yanı vardır. Böylece Homeland'ın için bir anne ikamesi haline gelmesi kolaylaşır. Onun sağdığı süte duyduğu neredeyse fetişizm yakın ilgi, mahrum kalmış çocukluğunun nişanesi gibidir. Madeleine ismi de harika bir seçimdir gerçekten. Proust, *Kayıp Zamanın İzinde* romanında çaya batırılmış bir madeleine kurabiyesini ısırdığı an çocukluğuna dönüverir. Homeland'ın hayal ettiği ideal anne imgesi de Madeleine'dir işte. Çocukluğuna döner ama mahrumiyetinden onu kurtaran anne hayalini bugünde bulmuştur. Ancak az önce bahsettiğim kırılgan duygular ve öfke, anne ikamesine yönelir ve onu öldürerek bitirir bu ilişkisi. Mahrumiyet ne kadar büyükse kırılganlık o kadar güçlüdür. Küçük bir çocuğun bu kırılganlıkla baş etmek için pek yolu olmadığı için bölme ve bu duyguların inkârı, onu kaplayan büyüklenmeci bir parçanın gelişimi narsisistler için tipiktir. Ve büyük bir hayal kırıklığı, büyük bir öfke ve yıkıcılık getirir.

Homeland'ın hem narsisistik patolojiyi hem narsisistik tutumlu politikalar izleyen ülkeleri hem de narsisistik liderleri temsil eden tek bir imge gibidir. Güçlü, yıkılmaz bir ben ve düşman ötekiler söylemi, kendisine yapılan muhalefete son derece orantısız bir öfke ve yıkımla yanıt verme halleri, dikkatli bakarsanız öylesine sık göreceğiniz bir tutumdur ki Homeland'ın nasıl bir alegori olduğunu çok daha farklı boyutta anlayabilir, bu sözleri söyleyenleri de Homeland'ın bir benzeri olarak görme imkânı kazanabilirsiniz.

HOUSE OF THE DRAGON:

Game of Thrones'un Zirve Anlarının İzinde

YAZI ORÇUN ONAT DEMİRÖZ



George R.R. Martin, *A Song of Ice and Fire* (Buz ve Ateşin Şarkısı) serisinin ilk kitabı olan *Game of Thrones*'u (Taht Oyunları) 1991'de yazmaya başladı ve kitap 1996'da yayımlandı. Yaklaşık 5 yılda yazdığı bu eser, hayatını baştan sona değiştirecek Magnum opus'unun da ilk sinyallerini verdi.

Martin'in hayatındaki esas kırılmayşa 1983'te yayımlanan *The Armageddon Rag* kitabıyla oldu. Ticari açıdan büyük hayal kırıklığı yaratan *The Armageddon Rag*, Martin'in ruhundan da çok şey götürdü. Bu kitap sonrasında yaşadığı ticari başarısızlık onu mecburen Hollywood'a ve TV işlerine yönlendirdi. Bir yazar olarak girdiği bu isteksiz yol onu dünya çapında bir fenomen haline getirecekti ama Martin o zamanlar bunun farkında değildi.

Aslına bakılırsa Martin, *Game of Thrones* serisi HBO tarafından TV'ye uyarlanmadan çok önce ödüllü bir bilimkurgu ve korku edebiyatı yazarıydı. Ancak Hollywood'da edindiği tecrübe ve *Game of Thrones* serisi onu başka bir seviyeye çıkaracaktı. J.R.R. Tolkien, H.P. Lovecraft, Robert E. Howard gibi makro evren yaratma ve "lore" kurma becerisine sahip ustalara hayran olan Martin, *A Song of Ice and Fire* serisinde kendisine ait zengin bir mitoloji kurdu ve bu mitolojiyi ilmek ilmek işledi.

EPİK FANTEZİNİN REALİSTİK ÇEKİCİLİĞİ

Martin'in bu yükselişinin ve *Game of Thrones*'un rekorlar kıran bir seri haline dönüşmesinin bazı nedenleri var. Bu nedenlerin başında da Peter Jackson'ın Tolkien'den sinemaya uyarladığı *The Lord of the Rings* (Yüzüklerin Efendisi) serisi geliyor. Jackson'ın 2000'lerin başında sinemaya uyarladığı seri, Hollywood ve TV'de yeni bir dalga yarattı.

Başyapıt olarak ele alabileceğimiz *LOTR* serisi, fantastik edebiyatın sinemasal sınırlarını genişleterek yeni ufuklar açtı. Martin'in *A Song of Ice and Fire* serisi de bu genişlemeden ve ihtiyaçtan payını alacaktı. Ancak Martin'in eserlerinde daha modern bir doku, hiper cinsellik, güç istenci, entrika ve iktidar tutkusuna dair politika vardı. Zaten serinin bu kadar sevilmesinin bir başka nedeni de bu oldu.

Martin, kitaplarında doğaüstü olaylarla ve büyülerle dolu fantastik bir dünya tasarlasa da anlattığı hikâye ve karakterler oldukça gerçekti. Özellikle ortaçağ Avrupa'sını eserlerinin esas mayası yapan Martin, tarihsel kurguyu ve göndermeleri de etkili biçimde kullandı.

HBO tarafından uyarlanan serinin ilk sezonlarında da Martin'in evrenine ve olay örgüsüne bağlı kalındı. Bu nedenle kitaplara hayran olanlar ve fantastik edebiyat tutkunları da seriye gönülden bağlandı. Bu bağlılık son sezona kadar da devam etti. Bu esnada George R.R. Martin miti de her geçen gün biraz daha büyüdü.

Serideki hikâyenin, imgelerin, karakter arklarının ve diyalog yazımının bu kadar sağlam kurulmasındaki en büyük etken, Martin'in serinin yaratıcılarından olması. Esasen Martin de bunu açık yüreklilikle ifade ediyor ve *House of the Dragon* üzerindeki nüfuzunun *Game of Thrones*'a göre daha fazla olduğunu söylüyor. HBO'nun *Game of Thrones*'un son sezonunda yaşananlardan ders alması da serinin geleceği ve Martin'in düşü açısından kritik.



Game of Thrones'un son sezonuysa bir fiyaskoyla sonuçlandı. Seri boyunca ince ince işlenen karakter gelişimleri, olay örgüsü ve pacing (ilerleme hızı) çöktü. Zaten Martin de serinin 5. sezonundan sonra adaptasyona dair endişeler duymaya başlamıştı ve serinin gittiği yönden memnun değildi. Serinin 10 sezon sürmesini de kendi anlatı kalıplarının kırılmaması için istiyordu fakat dizinin yaratıcıları David Benioff ve D.B. Weiss, yapımın 8. sezonda sonlanmasına karar verip altın kazı boğdular.

Bu noktada Martin'in *A Song of Ice and Fire* serisinin 6. ve 7. kitapları olan *The Winds of Winter* (Kış Rüzgârları) ve *A Dream of Spring*'in (Bahar Rüyası) yazımını henüz tamamlamadığını da unutmamak lazım. Sonuçta kitaplardaki akış ve son daha farklı olacak. Ayrıca bu yapım sürecinin, şöhretin, imzalanın uzun soluklu yeni anlaşmaların Martin'in yazım hızını kestiği ve üzerinde baskı yarattığı da bir gerçek.

GEORGE R.R. MARTIN'İN DÜŞÜ: STAR WARS VE MARVEL BENZERİ BİR TRANSMEDYA EVRENİ

Transmedya kavramı son yıllarda revaçta. Bir örgünün ya da anlatının farklı medyalar aracılığıyla birbirini tamamlayacak şekilde kullanıcılara ulaşmasını hedefleyen bu anlayış, hikâye anlatma deneyimini de çeşitlendiriyor. Martin de bu kavram çerçevesinde *Game of Thrones* evrenine *Star Wars* ya da *Marvel* benzeri bir transmedya modeli oluşturmak ve bu sayede kurduğu mitolojiyi platform bazlı büyötmek istiyor.

House of the Dragon'un ortaya çıkışı da bu isteğin ilk somut adımı oldu. Martin'in 2018 yılında yayımlanan *Fire & Blood* (Ateş ve Kan) romanından uyarlanan seri, *Game of Thrones*'un prequel niteliğinde.

Açıkçası bu yeni seri, pilot bölümü "The Heirs of the Dragon" ile de özlediğimiz Westeros hid-detini ve *Game of Thrones* ruhunu sonuna kadar verdi. Özellikle ilk bölümdeki kanlı gore sahneler, erk oyunları, entrika dozu ve pacing *Game of Thrones*'un en iyi dönemlerine eşdeğerti.

Daha ilk bölümden Martin'in mitolojik evreninde sevdiğimiz ne varsa gördük. Bunlara ek olarak serinin ataerkil düzene ve kadın düşmanlığına dair mesajları da hayli önemli bir yerde duruyor. Anlatıya günümüze ait politik bir söylem de yerleştiren seri, Prenses Rhaenyra Targaryen





ve Leydi Alicent Hightower karakterleri üzerinden eleştirel bir tutum da sergiliyor.

Hikâyenin, demir tahtı ateşle eriten Daenerys Targaryen'in doğumundan 172 yıl öncesinde kurulması ve Targaryen hanedanının çöküşüne kapı aralaması da fazlasıyla çekici. Bu bağlamda da Rhaenyra ile Daenerys arasında kurulan bağ ve statükoya başkaldıran kadın figürü oldukça değerli. Ancak bu motifleri çok iyi kurulmuş drama yapısı, ilmek ilmek örülen olay örgüsü ve Kral Lear'i çağrıştıran bir anlatı içerisinde görmek başka tür bir haz sağlıyor. Keza serinin 2. bölümü "The Rogue Prince"de de Westeros'un geleceğini şekillendirecek kararlara tanıklık ettik ve ihanetin kokusunu aldık. 2. bölümdeki Prens Daemon ile Rhaenyra'nın yüzleşme planı da serideki çatışmanın nereye gideceğini gösteren epik bir andı.

3. bölümdeki *Game of Thrones* göndermeleri ve metaforları da muazzamdı. Özellikle masum bir alageyiğin insafsızca katledilmesi ileride yaşanacaklara dair bir simgeydi. Baratheon hanesinin sembolü olan geyik, Robert Baratheon'un Targaryenlere isyanı ve öfkeyi işaret ediyordu. Rhaenyra'nın kanla yıkanması da gideceği yolu gösteriyordu. İşte serinin, bu detayları büyük karakter anlarına dönüştürmesi ve güç oyununu destansı bir biçimde sunması hakikaten takdire şayan.

Tabii hikâyenin, imgelerin, karakter arklarının ve diyalog yazımının bu kadar sağlam kurulmasındaki en büyük etken, Martin'in serinin yaratıcılarından olması. Esasen Martin de bunu açık yüreklilikle ifade ediyor ve *House of the Dragon* üzerindeki nüfuzunun *Game of Thrones*'a göre daha fazla olduğunu söylüyor. HBO'nun *Game of Thrones*'un son sezonunda yaşananlardan ders alması da serinin geleceği ve Martin'in düşü açısından kritik.

House of the Dragon'un HBO'nun en iyi açılış yapan dizisi olması da durumu özetliyor. Sonuç olarak *House of The Dragon* serisi beklediğimize fazlasıyla değdi ve *Game of Thrones*'un boşluğunu ihtişamlı bir şekilde doldurdu.



THE

OLD

YAZI ÖMÜR TANYEL

MAN

İHTİYAR
DELİKANLININ
MÜCADELESİ...



ZAMAN ZAMAN UZAYAN VE SIKICI HALE GELEN DİYALOG VE BAKIŞMALARI (MEMLEKET DİZİLERİMİZİN ALAMETİ FARİKASI) BİR KENARA KOYARSAK GEREK KURGUSU GEREK OYUNCULUKLARIYLA TÜRÜNÜN İYİLERİNDEN DENİLEBİLECEK BİR YAPIM *THE OLD MAN*. SÜRPRİZ SAYILABİLECEK SONU, KONUNUN KAPANDIĞINI DÜŞÜNDÜRSE DE İKİNCİ SEZON ONAYINI ALMASI İHTİYAR ADAMIN BİR SÜRE DAHA SAHADA DOLAŞACAĞINI GÖSTERİYOR.

Bu yaz başında FX tarafından yayınlanan *The Old Man* belki de tahmin edilmediği kadar yüksek izlenme ve beğenilme oranlarına sahip oldu. Adından da anlaşılacağı gibi yaşlı bir adamın merkezinde olduğu olayları işleyen dizi macera, casusluk, gerilim ve aksiyon öğelerinin pek çoğunu barındırıyor. Bir savaş gazisi(?) olan "Old Man"i canlandıran yaşlımız ise 72 yaşındaki Jeff Bridges.

Amerikan film ve dizi endüstrinde 1940 ve 50'lere kadar Kızılderililerle mücadele ön plana çıkmış, II. Dünya Savaşı sonrası ise daha uzak diyarlarda gerçekleştirdikleri çarpışmalar bunun yerini almaya başlamıştı. Ancak ülkede ağır travma yaşatan Vietnam Savaşı üzerine yapılan edebiyat ve senaryolar 1970'lerden itibaren ağırlık kazanmıştı. Dört Akademi ödüllü *Platoon* (Müfreze) ve Robert De Niro'nun çıkış filmlerinden *The Deer Hunter* (Avcı) bunun ilk akla gelen örneklerindendir. Lakin dünya jandarmalığı görevine devam eden Amerika'nın savaştığı cepheler artıkça esin kaynakları ve düşmanlar çeşitlenmiştir. Birebir cephe çarpışmaları net olarak görülme de Afganistan da bu coğrafyalardan biridir.

"The Old Man" olarak bilinen Dan Chase de Afganistan'da epey mesai harcamış eski bir CIA ajanıdır. Jeff Bridges'in canlandığı karakter artık her ne kadar kırılğan ve nahif yaşlı bir adam portresi çizse de ilk bölümlerden itibaren bunun böyle olmadığını anlıyoruz. Yaklaşık 30 yıldır teşkilatla ilişkisini kesmiş olan Chase, iki köpeğiyle New York banliyösünde yaşar. Ancak ilişkisini kesmesi derken bunun emeklilik değil, bir görev esnasında yaşananlardan ötürü ortada görünmeyecek izini kaybettirme olduğunu söylemekte fayda var. Afganistan'da geçen ajanlık yaşamı boyunca Sovyetlere karşı çarpışan mücahit gruplarla bilgi alışverişinde bulunmuş, hatta onlara silah temininde de yardım eder. Ama bunu yaparken CIA merkeziyle ters düştüğü ve hatta görevden geri çekilmesi emredildiği dönemler de yaşanır. Afganistan yıllarında onunla beraber bölgede yer alan diğer bir ajan ise Harold Harper'dır (John Lithgow).





Çoğunluğu etnik ve mezhep kaynaklı iç savaşlardan başını alamayan bir ülke olan Afganistan'da, yönetim kavgalarının yükseldiği bir dönem olan 70'li yılların sonuna doğru Sovyetler Birliği de konuya müdahil olmuş, 1979'da askeri birliklerini ülkeye göndermişti. Soğuk savaşın devam ettiği o yıllarda ABD'nin de oyuna girmesi kaçınılmazdı. Ancak gerek Vietnam Savaşı'ndan alınan dersler, gerekse bölgenin zorlu coğrafik yapısı askeri kuvvetten öte ajanlık ve desteklenen grupların lojistik ikmalî şeklinde oldu. Ama bunun bile çok yönetilir bir iş olmadığı geçen yıl ABD'nin bölgedeki tüm unsurlarını geri çekmesi ve coğrafyayı kaderiyle baş başa bırakmasıyla bir kez daha ortaya çıktı. Sovyetlerin etkisinin sürdüğü 1980-1989 arasındaki dönemde Amerika, mücahit gruplara özellikle silah desteği vererek hem kadim düşmanının işine çomak sokmaya çalışmış hem de yönetimde söz sahibi olma planları kurmuştur. Gerçek tarih bilgisinden dizimize dönersek Dan Chase bu dönemde mücahit gruplardan en önemlisine istihbarat ve askeri destek vermiş gözü pek bir ajan olarak karşımıza çıkar.

Chase'in dizi boyunca flashbacklerle döndüğü Afganistan yıllarında mücahitlerin başı olan Hamzad (Hiam Abbass) ile kurduğu stratejik ilişki yanında, batılı eğitim almış ve ülkesinin geleceğinden başka bir şey düşünmeyen Hamzad'ın eşi Faraz (Pej Vahdat) ile temaslarına tanık oluyoruz. Bu dönemde ne olmuşsa olmuş ve Chase oradan bir kahraman olarak değil, bir kaçak olarak dönmek zorunda kalmıştır. Bu olayların diğer bir tanığı ise Harper'dır. Afganistan'da yıllar sonra suların durulmasını takiben eski defterlerin açılmasıyla Chase hedef tahtasına oturtulmuştur. Zira Hamzad ile sağlanan anlaşmalarda, onun Chase'i tam tabiriyle "ölü ya da diri" istemesi yaşlı adamın orada neler çevirdiğini sormamıza neden olmaktadır. Amerika'nın Chase'i yakalamak için görevlendirdiği isimse Harper'dan başkası değildir.

Kovalamaca ve dövüş sahneleriyle devam eden Chase'i yakalama süreci, yaşlı adamın güvenli evlerden birine ulaşmasıyla ara verir. Burada tanıştığı Zoe (Amy Brenneman) isimli ev sahibesiyle birlikteliği olaylara değişik bir boyut katar. Telefonda görüştüğü kızı dışında hiçbir insanla bağlantısı olmayan Chase'in gönül ilişkisine girmesi ve kaçmaya devam ederken onu yanında götürmesi ikilemleri de beraberinde getirecektir. Diğer bir şaşırtıcı olay ise Chase'in takibinde en kullanışlı kişi olacak kızının sürpriz kimliğidir.

İlk oluşum adımları 2019'da atılan yapıma 2020 Mart ayında pandemi koşulları nedeniyle ara verildi. Tam devam edileceği sırada Jeff Bridges'e konan lenfoma (kan kanseri) tedavisi diziyi bir süre daha bekleme sürecine soktu. Nihayetinde bu yılın başında yeniden başlanan çekimlerle haziran ayında yayına hazır hale getirildi. Thomas Perry'nin 2017'de yazdığı aynı adlı romandan uyarlanan dizi Robert Levine ve Jonathan E. Steinberg tarafından ekrana kazandırıldı. Her biri yaklaşık birer saat süren yedi bölümlük yapımın deneyimli yıldızı Jeff Bridges, 2009'da modası geçmiş bir country müzisyenini canlandırdığı *Crazy Heart* isimli filmle Akademi Ödülü'ne uzanmıştı.

Zaman zaman uzayan ve sıkıcı hale gelen diyalog ve bakışmaları (memleket dizilerimizin alameti farikası) bir kenara koyarsak gerek kurgusu gerek oyunculuklarıyla türünün iyilerinden denilebilecek bir yapım *The Old Man*. Sürpriz sayılabilecek sonu, konunun kapandığını düşündürse de ikinci sezon onayını alması ihtiyar adamın bir süre daha sahada dolaşacağını gösteriyor. Yayına girdiği hafta Nielsen raporlarına göre, Ocak 2021'den bu yana en çok izlenen kablolu dizi prömiyeri unvanını da alan yapım açılış haftasında Hulu'da en çok izlenen FX dizisi olmuş durumda. Avustralya, Kanada ve Yeni Zelanda gibi bazı ülkelerde Disney platformunda gösterime giren yapımın Türkiye'de ise ne zaman ve hangi mecrada yayına gireceği şu satırların yazıldığı sırada belli olmamıştı. İyi seyirler dilerim.



KİTAPÇI-
LARDA

İSTANBUL DEV BİR BOKS RİNGİNE
BENZİYORDU VE BEN, ŞİKE
SORUŞTURMASINDAN DOLAYI HAPİS
YATMAYA BAŞLADIĞI GÜNDEN BERİ
“ESKİ BOKSÖR” SIFATINI YÜKLENMİŞ
KORHAN KARAY, YEDİ YILLIK HAPİS
SERÜVENİMİN ARDINDAN ŞEHİRİ
UZAKTAN SEYREDİYORDUM.

SİZE ANLATACAĞIM ŞEYLER VAR.
FAKAT ONLARI ÖNCE YAŞAMALIYIM.

ALPER KAYA

KARINCA KARAMBOLU

K
POLİSİYELERİ
#1


Mylos
Kitap

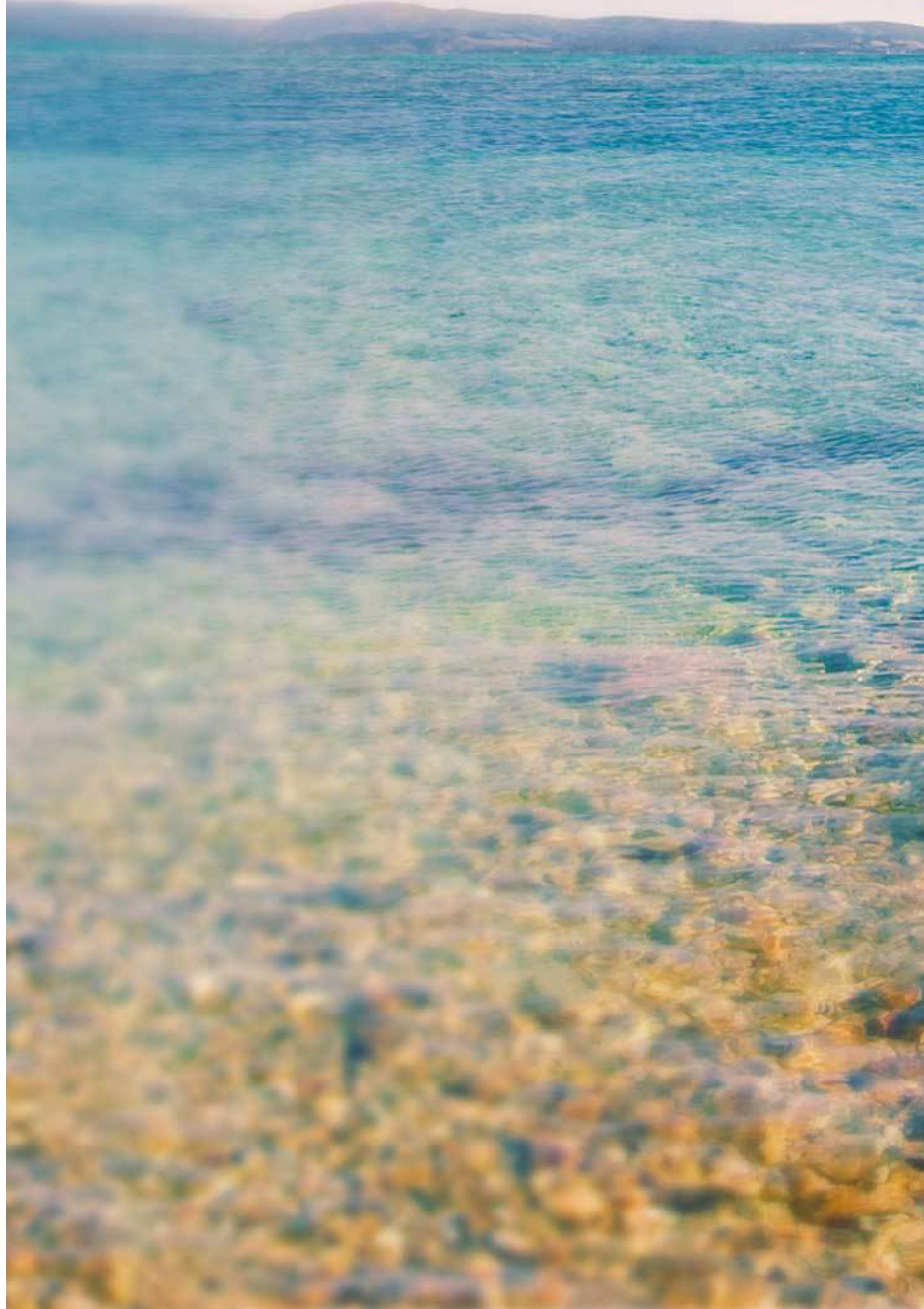
BİR TATLI ADA HAVASI:

THE DURRELLS

YAZI HÜMAY ONGAN

Gerald Durrell'in otobiyografik üçlemesinden uyarlanan sevimli bir dizi *The Durrells*. GA-İN'DE'de yayınlanan BBC First yapımlarından olan dizi, Gerald Durrell'in 1935-1939 arasındaki çocukluğundan bir kesiti anlatıyor. Durrell ailesinin hikâyesi, dört çocuk ve güçlü annelerinin İngiltere'den Yunanistan'ın Korfu adasına taşınmalarıyla başlıyor. Hayvanlara ve doğaya ilgisiyle enteresan bir kişiliği olan en küçük kardeş Gerry'nin gerçek yaşamöyküsünden bir kesit esasında. Gerald Durrell'in *My Family and Other Animals* (Ailem ve Diğer Hayvanlar) kitabının ilk uyarlaması 2016'da çekilen bu BBC First dizisi değil, romanın 1986'da bir mini dizi ve 2005'te bir televizyon filmi uyarlaması da bulunuyor. Gerald Durrell, İngiliz bir doğa bilimci, yazar ve yabancı hayvanlardan oluşan bir hayvanat bahçesinin kurucusu. Gerry'nin (Milo Parker) yaşamöyküsüne dayandığını öğrenmek diziye ilgimi artırdı. Zira ilk bölümde anne Louisa'nın (Keeley Hawes), Gerry'nin hoşlanmadığı okuluna giderek müdürle kavga ettiği andan itibaren hem anne hem de Gerry ilgimi çeken karakterler oldu. Esasında ailenin bütün üyelerinin kendine göre ilgi çekici özellikleri var. Öyleyse Durrell ailesini biraz tanıyalım.

Louisa Durrell, eşini kaybetmiş ve dört çocuğunu büyüten, güçlü ve 1935 yılı için oldukça ilerici bir kadın. Bu durumu dizide hem çocuklarıyla ilişkisinden hem de genel olarak olaylara verdiği tepkilerden anlayabiliyoruz. İlk bölümde büyük oğlunun önerisine katılarak aniden Yunanistan'a taşınmaya ikna olması, onun da çocukları kadar cesur ve maceraya açık bir insan olduğunu gösteriyor. Güçlü karakterinin yanı sıra birtakım İngiliz âdetlerini devam ettirmeye, adada incilerini çıkarmamaya devam ediyor. Ancak ailenin yarı aç yaşamasını da umursamıyor. Aile üyeleri biraz umursamaz zaten.



BU DİZİYİ EN ÇOK DOĞA BİLİMCİ GERALD DURRELL'LA TANIŞMAMI SAĞLADIĞI İÇİN SEVDİM. ONUN ENTERESAN AİLESİ, KORFU'DA GEÇİRDİĞİ ÇOCUKLUĞU, TOPLAYIP GETİRDİĞİ TUHAF HAYVANLARI EVE SOKMASINA İZİN VEREN ANNESİ BELLİ Kİ BİR BİLİM İNSANI OLMASINDA ÇOK ETKİLİ OLMUŞ. DURRELL'IN HEM BİLİMSEL HEM DE KURGUSAL BİRÇOK KİTABI OLDUĞUNU DA BU VESİLEYLE ÖĞRENDİM. SİZ DE HİKÂYENİN AKIŞINI, ADA HALKININ ABARTILI MİSAFİRPERVERLİĞİNİ BİR YANA BIRAKIP BU SEVİMLİ DİZİYLE DENİZ KENARINDA YÜRÜYEBİLİRSİNİZ. BÜYÜK BİR HİKÂYE GÖRMEDEN SİZDE HOŞ BİR TAT BIRAKACAK ADA HAVASI ALIRSINIZ.





SÜREKLİ ÇOK ÖNEMLİ ŞEYLER Mİ İZLEMELİYİZ? KIRK BEŞ DAKİKA DA GÜZEL BİR YUNAN ADASINDA ŞEFFAF SULARIN İÇİNDE, MEYVEDEN BAŞKA YİYECEKLERİ OLMAYAN AMA BİR ŞEKİLDE HER ZAMAN ŞAKA YAPIP GÜLEN BİR AİLENİN HİKÂYESİNİ İZLEYELİM. BÖYLE DÜŞÜNMEK MÜMKÜN. O YÜZDEN BU MASALSI HAVAYA, BUGÜNÜN POPÜLER KONULARININ DA BİR ŞEKİLDE 1935 YILININ DÜNYASINA SIKIŞTIRILMASINA O KADAR DA KIZAMIYORUM.

Gerry Durrell, her ne kadar Gerald Durrell'in çocukluğunu canlandırırsa da dizinin ana karakteri değil. Anne Louisa'nın çektiği zorluklar ön planda. Ben hikâyeyi daha fazla Gerry'nin gözünden görmek isterdim. Gerry oldukça zeki, yardımsever, hayvanlara tutkulu bir çocuk.

Larry Durrell (Josh O'Connor), gerçek hayatta Gerald Durrell'in şair ve yazar büyük kardeşi Lawrence Durrell'in yazarlığa başlangıç yıllarını temsil eden karakter. En az Gerry ve anne Louisa kadar orijinal ve başına buyruk olmakla birlikte henüz hiçbir öyküsü yayımlanmayan Larry, ikinci bölümden itibaren bir anda yazar oluyor. Oysa kendisine "yazar" deyip duran, sarhoş olup eğlenmek dışında çok bir şey yapmayan, neredeyse kibirli denecek kadar özgüvenli bu karakteri başlangıçta çok sevmiştim. İkinci bölümden itibaren bir öyküsü yayımlanıp aileyi kurtaran parayı kazanmak yerine yazar olmak için uğraşmaya, zorluk çekmeye devam ettiğini daha fazla görebilseydik karakterin inandırıcılığı artacaktı.

Margo Durrell'in (Daisy Waterstone) başlangıçta ailenin en sıradan üyesi olduğunu söyleyebiliriz. Öncelikle âşık olmak, bir sevgili bulmakla ilgilenen ergen karakter olarak öne çıkıyor. Böylesi güçlü ve ilerici bir anenin bu kadar sıradan bir genç kadın yetiştirdiğini görmek can sıkıcı. Dizi ilerledikçe zaman zaman Margo'nun da sınırlarının dışına çıktığını, kendisini geliştirdiğini görsek de Larry ya da Gerry kadar özgün bir kişiliğe sahip olamıyor.

Leslie Durrell da (Callum Woodhouse) kardeşi Margo gibi daha sıradan özelliklere sahip görünüyor. Avcılık dışında hiçbir şeyle ilgilenmeyen Leslie, kısa zamanda adada bir sevgili ediniyor ve günlerini onunla geçiren, duygusal bir ergen olarak hikâyesi ilerliyor. Ne Margo ne de Leslie, kardeşleri Larry ve Gerry kadar zeki. Bu karakterler daha çok yaşadıkları olaylara diğer aile üyelerinin verdiği tepkiler ve yaklaşımlar bağlamında dikkat çekiyorlar.

Adada aile üyelerine yardımcı olmakla görevli birçok yan karakter de yer alıyor. Dizinin oldukça geniş ve uluslararası bir kadrosu var. Doğal olarak Yunan karakterler de yer alıyor ancak genellikle üstüne bastırılmış aksanları dışında çok iyi İngilizce konuşuyorlar. Yakın dönemde dizilerde gerçekçiliğin artırılması adına bu durumun bir nebze de olsa önüne geçildi. Ada halkı ya da adaya dünyanın başka yerlerinden gelenler bu kadar iyi İngilizce konuşmamalı, bu durum dizinin inandırıcılığını etkiliyor. Karakterleri bir yana koyup hikâyeden söz edersek çok da gerçekçi olma iddiasında bir diziyle karşı karşıya olmadığımızı söyleyebiliriz. Yunan adası Korfu'yu tam bir emperyalist bakışla izliyoruz. İçinde





yaşadıkları oldukça eski ve karakterlerin kafasına yıkılan ev masalsı bir güzelliğe sahip, adanın mavi-yeşil görüntüsü günün her anında göz alıcı. Adanın gerçekte ne kadar güzel olup olmadığını tartışmıyorum ama aç, yerde yatan İngilizlerin adanın güzelliğinden büyülenerek bu denli boş vermiş davranışları bana çok da samimi gelmedi. Hatta benzer bir eleştiriyi adada yaşayan bir diğer İngiliz karakter de yapıyor. Nihayetinde bu durum dizinin atmosferini yaratan Julian Court ve James Aspinall'la ilgili. Gerçekten masalsı bir sinematografi oluşturarak herkesin haddinden fazla yardımsever olduğu pembe bir dünya yaratıyorlar. Bu hem iyi hem de kötü anlamda bir eleştiri. Bir yandan bu dünya insana iyi geliyor. Sürekli çok önemli şeyler mi izlemeliyiz? Kırk beş dakika da güzel bir Yunan adasında şeffaf suların içinde, meyveden başka yiyecekleri olmayan ama bir şekilde her zaman şaka yapıp gülen bir ailenin hikâyesini izleyelim. Böyle düşünmek mümkün. O yüzden bu masalsı havaya, bugünün popüler konularının da bir şekilde 1935 yılının dünyasına sıkıştırılmasına o kadar da kızamıyorum.

Bu diziyi en çok doğa bilimci Gerald Durrell'la tanışmamı sağladığı için sevdim. Onun enteresan ailesi, Korfu'da geçirdiği çocukluğu, toplayıp getirdiği tuhaf hayvanları eve sokmasına izin veren annesi belli ki bir bilim insanı olmasında çok etkili olmuş. Durrell'in hem bilimsel hem de kurgusal birçok kitabı olduğunu da bu vesileyle öğrendim. Siz de hikâyenin akışını, ada halkının abartılı misafirperverliğini bir yana bırakıp bu sevimli diziyle deniz kenarında yürürebilirsiniz. Büyük bir hikâye görmeden sizde hoş bir tat bırakacak ada havası alırsınız.





SİNİRLENİNCE ÇOK GÜZEL OLUYORSUN!

SHE-HULK: ATTORNEY AT LAW

RÖPORTAJ FULYA TURHAN

Marvel hayranlarının, özellikle de She-Hulk hayranlarının merakla beklediği bir yapımdı. *She-Hulk: Attorney at Law* nihayet ağustos ayının sonunda izleyicilerle buluşmaya başladı. Dizide, Emmy Ödüllü başarılı oyuncu Tatiana Maslany, insanüstü vakaların etrafında şekillenen yasal davalarda uzmanlaşmış bir avukat olan Jennifer Walters'ı canlandırıyor. Jennifer, 30'lu yaşlarında, karmaşık bir hayatı olan bekâr bir kadın ve aynı zamanda iki metrelik süper güçlü bir Hulk. Her hafta yeni bölümüyle izleyicilerle buluşan *She-Hulk: Attorney at Law* çok konuşuldu, tartışıldı. Biz de dizinin yönetmeni Kat Coiro, yaratıcısı ve başyazarı Jessica Gao ve Jennifer Walters'in yakın arkadaşı Nikki Ramos'u canlandıran başarılı oyuncu Ginger Gonzaga ile okurlarımız için özel röportajlar gerçekleştirdik. Keyifli okumalar.

GINGER GONZAGA



KEŞKE HULK'A DÖNÜŞEBİLSEM. BİRİLERİNİN KORUNMAYA İHTİYACI OLDUĞUNDA, BİRİLERİNİN SESİNİ DUYURMAYA İHTİYACI OLDUĞUNDA... GERÇEKTEN ÇOK İYİ OLURDU. SESLERİ DUYULMAYAN BİRÇOK SANATÇI ADINA HULK'A DÖNÜŞMEK İSTERDİM. TOPLUMDA SESİNİ ÇIKARMAYAN İNSANLARIN KENDİLERİNE İHANET ETTİKLERİNİ DÜŞÜNÜYORUM. İNSANLARI BUNDAN VAZGEÇİRMEK İSTERDİM. KENDİMİ DE BUNDAN VAZGEÇİRMEK İSTERİM.

Marvel evrenine dahil olduğunuzu bildiren o aramayı ya da e-maili aldığınızda ne hissettiğinizi merak ediyorum.

Tuhaf olan ne, biliyor musunuz? Bir Marvel dizisi için seçmelere katıldığınızda hangi karakter için performans sergilediğinizi tam olarak bilmiyorsunuz. O yüzden gizemli bir havası var. Sonrasında tamam, rolü kaptım diyorsunuz ama canlandıracağım karakter kim peki? Abigail isminde bir karakterle seçmelere katılmışım. İnternetin altını üstüne getirdim, *She-Hulk* evreninde böyle bir karakter var mı diye... (Gülüyor) Aklınızdan türlü türlü şeyler geçiyor canlandıracağınız karakterle ilgili. Gerçekten tuhaf bir durum. Dizide o kadar çok doğaçlama yaptım ki Nikki karakterini biraz da benim için yazdılar gibi oldu. Büyük bir onur. Dedğim gibi, kimi canlandıracağımı bilmiyordum. Sonra Kevin Feige (yapımcı) bana Nikki Ramos'u canlandıracağımı, karakteri benim için yazdıklarını söyledi. Gerçekten özel bir duyguydu.

Nikki ve Jennifer Walters'ın ilişkisinde güçlü bir kadın dostluğu var. Kadınların hem kendilerini hem de birbirlerini güçlendirmeleri üzerine kurulu dizi. Bunların hem sizin için hem de Nikki karakteri için öneminden bahsedermisiniz?

Tanrım, kadınların dostluğuna bayılıyorum! Bence Tatiana ve benim yarattığımız en büyük şey, birbirini bu kadar çok seven iki karakterin ilişkisi. Arkadaşlık ilişkilerini izlediğimiz birçok farklı dizi var elbette. Birbirlerine ihanet etseler ne olur acaba diye merak ediyorsunuz, onu izliyorsunuz aslında. Peki, birbirini gerçekten seven iki arkadaş yaratsak ne olur? Karakterlerimiz tartışsa bile en sonunda her şey tatlıya bağlanıyor. O kişiyi o kadar çok seviyorsunuz ki ailenizden biri gibi oluyor. Gerçekten doğal bir ilişki bu ve bunu kameralar önünde gösterebildiğimiz için çok mutluyum. Bunu Tatiana ile birlikte başarabilmek harika. Çok sıcak birisi. Daha önce bir partide tanışmıştık. Birbirimizi biliyorduk, ortak arkadaşlarımız vardı ama bu diziden önce bir partide tanışabildik. Keşke bir işte yer alabilsek diye konuşmuştuk. Sonra da bu proje hayata geçti. Anında yakaladığımız o enerjiye bayılıyorum. *She-Hulk*'ın bana kazandırdığı şeylerden biri de Tatiana'nın dostluğudur. Bunu gösterebildiğimiz için, arkadaşların dışarı çıktıklarında yaptıkları aptalca şeyleri gösterebildiğimiz için çok mutluyum. En iyi arkadaşınız iki metrelik bir dev olsaydı ne yapardınız? Ona iki metrelik bir dev gibi davranmasını söylersiniz! (Gülüyor) Eğlenceli olan budur. Olduğun gibi olmalısın değil mi? İşte bu sevgiye bayılıyorum.

Marvel evrenine katılmadan önce favori kahramanınız var mıydı?

Ah, Captain America'yı her zaman sevmişimdir. O filmleri gerçekten çok seviyorum. Ama Tony Stark da harika bir karakter. Çok eğlenceli, istediğini yapan bir karakter. Nikki de öyle biraz. Tabii Tony Stark'ın Nikki'nin yapamadıklarını yapabilmesini sağlayacak kadar çok parası var. (Gülüyor)

Yazarından yönetmenine, karakterlerine kadın ağırlıklı bir dizide yer alıyorsunuz? Bu size nasıl hissettiriyor? Artıları ya da eksileri var mı sizin için?

Kadınlara dair meseleleri tartıştığınız bir yapımda kadınlara yer vermek elbette en mantıklı hamle bana kalırsa. Tüm bunları kadınların tartıştığını söyleyebilmeniz gerekiyor. Bu setteki kadınların çoğu son derece özenli ve şefkatliydi. Bu yüzden sürekli birbirimize yiyecekler alıyor ya da birbirimizin karavanına hediyeler bırakıyorduk. Hayatım boyunca hiç bu kadar hediye almadım. Jameela bana bir kolye verdi ve ben de Tatiana'ya bir kürk manto aldım. Sebepsiz yere pembe olan saçma, vegan bir kürk manto. (Gülüyor). Ve hepimiz kıyafetlere ve moda takıntılıyız. Bu yüzden sürekli bir şeyler alıyorduk ve sonra bir şeyleri iade ediyorduk ya da saçma kıyafetler alıyorduk. Bugün bile kendim ve Tatiana için uyumlu bir gümüş püsküllü ceket aldım, belki bir yerlere giderken giymek isteriz diye. Bu çok saçma ama aynı zamanda eğlenceliydi. Herkesin deneyimini paylaştığı bir sürü harika tartışmaya yol açtı. Bilirsiniz, saç ve makyaj yaparken her zaman dedikodu yaparsınız, gevezelik edersiniz. Böylece herkesin bakış açısını görebilirsiniz. Bir kadın olarak nasıl baktığını, siyah bir kadın olarak nasıl baktığını... Gerçekten harika tartışmalara yol açıyor bunlar. Bunların dışında, ne zaman bana biri bu soruyu sorsa aklıma yeni yönetmenlerimizden biri geliyor. Çok fazla empati sahibi biri. Empati, cinsiyete özgü bir şey değil elbette ama fiziken bu kadar küçük olan bu kadın yönetmeni görmek çok özeldi. O, küçük bir peri gibi. Tüm bu adamları, setteki herkesi komuta ediyor ve hepsi onu dinliyor. Sevimli kıyafetleriyle ortalıkta dolaşıyor. Çok hassas biri ve tüm oyuncularla nasıl konuşulacağını çok iyi biliyor. Özellikle kadın deneyimine çok duyarlı çünkü kadınların setlerde duyulmadığını, dinlenmediğini biliyor. Hepimizi dinledi. Hepimiz için aynı özeni gösterdi ve böylece her seferinde ortaya harika bir iş çıkardı. Daha önce tecrübe etmediğim bir durumdu bu.



EN İYİ
ARKADAŞINIZ
İKİ METRELİK
BİR DEV OLSAYDI
NE YAPARDINIZ?
ONA İKİ
METRELİK
BİR DEV GİBİ
DAVRANMASINI
SÖYLERİNİZ!
EĞLENCİLİ OLAN
BUDUR. OLDUĞUN
GİBİ OLMALISIN
DEĞİL Mİ? İŞTE
BU SEVGİYE
BAYILIYORUM.

Diziyle ilgili soruları spoiler vermeden yanıtlamayı nasıl başarıyorsunuz?

(Gülüyor) Gerçekten zor. İki gözümü de tuhaf biçimde kırıyorum öyle zamanlarda. Her gün bizi sete götüren şoförler vardı. Benim şoförüm keskin bir aksana sahip Georgialı bir kadındı. Elimdeki senaryodaki farklı isimleri görünce diziye yeni katılacak karakterlerle ilgili bilgi almaya çalışırdı. (Gülüyor) Çoğu zaman ben de bilmiyordum ki... Dedektif gibi, neler olacağı konusunda akıl yürütmeye çalışıyorduk. Senaristler bazen bizi bilerek yanlış yönlendiriyorlardı. Bir sır bildiğinizi düşünüyordunuz ama durum hiç öyle değildi. (Gülüyor)

Nikki, Jennifer'ı olduğu kişiyi kabullenmesi için yüreklendiriyor. Sizin normal hayatınızda gerçekten de iki metre olmak istediğiniz zamanlar oluyor mu?

Dürüst olmak gerekirse ne zaman dolaplardan bir şey almaya çalışsam bunu düşünüyorum. (Gülüyor) Boyum 1.60 m. O yüzden iki metre olmayı gerçekten istedim. Keşke Hulk'a dönüşebilsem. Birilerinin korunmaya ihtiyacı olduğunda, birilerinin sesini duyurmaya ihtiyacı olduğunda... Gerçekten çok iyi olurdu. Sesleri duyulmayan

birçok sanatçı adına Hulk'a dönüşmek istedim. Toplumda sesini çıkarmayan insanların kendilerine ihanet ettiklerini düşünüyorum. İnsanları bundan vazgeçirmek istedim. Kendimi de bundan vazgeçirmek isterim.

Dizide şarkı söylüyor musunuz peki?

(Gülüyor) Hayır, bu dizide şarkı söylemiyorum. Sanırım şaka olsun diye şarkı söylediğim sahneler var ama ciddi anlamda şarkı söylemiyorum.

Müzikal bir bölüm olabileceğiyle ilgili dedikodular dolaşıyor internette.

Dedikodulara bayılıyorum, hepsini bilmek istiyorum. Bu dizide şarkı söylemek isterim ama söyledim mi hatırlamıyorum, gerçi birçok şeyi hatırlamıyorum çünkü çok eğleniyoruz. Yazarımız Jessica Gao'nun müzikal hayranı olduğunu söyleyemem ama tabii dizide Hamilton'da yer alan Renée Elise Goldsberry var. Josh Segarra, Broadway'da birçok işte yer aldı. Dolayısıyla müzik olmalı diye düşünüyorsunuz. Sette çok şarkı söyledik, dans ettik. Zamanımızı bunlarla geçirdik. Belki bunlardan bazıları diziye alınır. Bilemiyorum. Marvel polisi geliyor, daha fazla konuşmam. (Gülüyor)

Marvel'ın fandom dünyasına göz atıyor musunuz yani Instagram'a girip insanların neler yazdığını okuyor musunuz?

Bir keresinde Instagram'da bir şeyi beğendim, havalı olduğunu düşünmüştüm çünkü, ama bana bunu yapmamam gerektiğini söylediler. Tabii She-Hulk hayranlarının dolaştığı siteleri takip ediyorum. Çok yardımcı oluyor. Fanlar çok parlak ve zeki insanlar. Hepsinin teknolojiyle ilgili muazzam bilgisi var. Haberleri Marvel fanlarından alıyorum diyebilirim. Kendi dizimizle ilgili bazı şeyleri bile fanlardan öğreniyorum. Benim için muhteşem kaynaklar. Jessica Gao, fanların fragmanlar üzerine çektikleri videoları izlediğini söylemişti. Ben de izlemeye başladım. Bence çok havalı çünkü herkesin farklı bir bakış açısı, yorumu ve tepkisi var. İnsanların heyecanlandığını görmek bana da heyecan veriyor. Marvel hayranları çok sevecen ve kibar insanlar. ComicCon'da da şahane bir ortam vardı. Çok rahat ve mutlu hissediyorsunuz onların arasında.

ComicCon'dan bahsetmişken, aslında şimdi koca bir evrenin parçasısınız. Bu yeni dünyaya, Marvel evrenine adım atmak nasıl bir tecrübeydi sizin için?

Daha önce ComicCon'a gitmiştim ancak bu seferki çok farklıydı tabii. Dizinin fragmanını tüm hayranlarla birlikte izledik. Tatiana ve ben de henüz fragmanı görmemiştik. Şahane grubun bir parçası gibi hissettik o yüzden. Harika bir tecrübeydi.

Size sorulmasını istediğiniz ancak kimsenin sormadığı bir soru var mı?

Ah, Tanrım, hiç bilmiyorum. Şimdi ilk aklıma gelen, Josh Segarra ile bir projede yer almak nasıl bir duygu sorusu olabilir. Sadece Josh da değil tabii, son derece yetenekli insanlarla birlikte çalışıyorum. İnanılmaz bir durum. Daha önce tecrübe etmemiştim bunu. Çok çeşitli disiplinlerden insanlarla birlikteyiz. Şarkı söyleyenler, dans edenler, komedi yazarları, dram yazarları, doğaçlama ustaları... Tatiana zaten inanılmaz yetenekli biri. Milyonlarca farklı karaktere bürünebiliyor. Bunu gözlemleyebilmek çılgın bir tecrübe. Çizgi romanları onun yüzünde görmek mümkün. Jennifer Walters'a dair yapılan tüm çizimleri başarıyla canlandırabiliyor. Her sahnede farklı bir çizimi canlandırıyor. Sarhoş Jen, gururlu Jen, mutlu Jen, kızgın Jen. Çizgi romandaki çizimlerin aynısını yapabiliyor, inanılmaz.

Az önce boy meselesinden bahsetmişsiniz. Rol arkadaşınızı öyle izlemek nasıl bir duygu? Bir de çekimlerde son teknoloji kullanılıyor, tecrübelerinizden bahsedermisiniz?

Evet, Tatiana'yı öyle görmek bizi hep güldürüyordu. Üzerinde hareket yakalamak için giydiği pijamaları, kafasında o tuhaf yeşil uzaylı şapkası... Tatiana ile oynadığım sahneleri post prodüksiyonda izlediğimizde, onun gövdesine denk gelebiliyorum ancak. (Gülüyor) Bunların ayarlanması gerekiyor elbette. Bir gün sette küçük bir Elf'e benzeyen bir şey gördüm. Mavi bir Elmo gibiydi. Yönetmenimize sordum sanırım, bu kim yahu dedim. Ha, o Tatiana dedi. (Gülüyor) Çekimler sırasında hiçbir şey sizin gördüğünüz gibi olmuyor yani. İnanılmaz bir tecrübe.

İNSANLARIN
HEYECANLANDIĞINI
GÖRMEK BANA DA
HEYECAN VERİYOR.
MARVEL HAYRANLARI
ÇOK SEVECEN VE
KİBAR İNSANLAR.
COMICCON'DA DA
ŞAHANE BİR ORTAM
VARDI. ÇOK RAHAT VE
MUTLU HİSSEDİYORSUNUZ
ONLARIN ARASINDA.



JESSICA GAO

YAZARLAR
ODASI AĞIRLIKLI
OLARAK
KADINLARDAN
OLUŞUYORDU. ÇİFTE
STANDARTLARDAN,
MEDYANIN
ERKEKLERE KİYASLA
KADINLARI
ELE ALMA
VE İNCELEME
BİÇİMLERİNDEN
ÇOKÇA
BAHSETTİK.
DOLAYISIYLA
GERÇEKÇİ OLMAK
GEREKİRSE SÜPER
KAHRAMANLARLA
DOLU BİR DÜNYADA
BİLE ÇİFTE
STANDARTLAR
YİNE İŞLEYECEKTİR
DEĞİL Mİ?

Jennifer'in yolculuğunun Hulk mitolojisi boyunca nasıl şekillendiğinden bahseder misiniz?

Jennifer karakteri ve Jennifer'in yolculuğu son derece özgün ve sıradışı. Onun başına gelenlerden yani onun Hulk'a dönüşmesinden bahsediyorum. Ailesinde bu durumu tecrübe eden ikinci kişi aslında. Ona birinci dereceden kuzeni gibi oldukça yakın bir aile ferdi daha önce bunları yaşamıştı, hem de herkesin gözü önünde. O yüzden Jennifer'in onu yönlendirebilecek, hislerini paylaşabilecek bir mentor var. Jennifer istese de istemese de bu böyle. O nedenle bu ikili arasındaki çatışmayı inşa etmek de son derece keyif vericiydi. İki kişi çok farklı karakterler dolayısıyla tecrübeleri aynı olmayacak elbette. Ve biz de bu tecrübeyi öncekiyle aynı şekilde işlemeyeceğiz. Burada onunla aynı şeyleri yaşayan başka bir insan olduğunu görmek ve bunu kabul etmek de Hulk için yani Bruce Banner için epey zor tabii. Ve bu insan, başına gelenleri farklı bir şekilde sindiriyor, olanlara farklı tepkiler veriyor, farklı şeyler istiyor.

Siz Rick and Morty dizisinde de yazar olarak yer almıştınız. Rick and Morty için yazmak sizi genel olarak She-Hulk için nasıl hazırladı?

Rick and Morty dizisinin yazarlar odasında yer aldığım sürece öğrendiğim şeylerin başında aklınıza gelen ilk fikre ya da ikinci fikre, hatta dürüst olmak gerekirse beşinci fikre bile he-

men razı olmamak geliyor. O odada gerçekten öğrendiğim şey, bir hikâye yazarken beliren o ilk içgüdüsel yolun ötesine gitmeye çalışmaktı. Çok uzun süre sitcomlarda çalıştığınızda, televizyon komedileri için yazdığınızda bir ritme düşmeye başlıyorsunuz çünkü TV komedisi yazmanın bir ritmi, bir formülü ve bir tür matematiksel denklemi var. Bunları kullandığınızda her şey çok rahat olmaya başlar. Rick and Morty'nin güzel yanı, bana bunların hepsini aşmayı, konfor alanını aşmayı ve daha da ileri gitmeyi öğretmesiydi. Bence tüm bunlar She-Hulk projesinde gerçekten yardımcı oldu.

Siz aslında bir komedi yazarısınız ve son 15 yıldır da komedi yazıyorsunuz. Ortak bir evrene, bir mitolojiye bağlı olan bu projeye nasıl dahil oldunuz? Nasıl bir tecrübeydi sizin için?

İkisini dengelemek zor olsa da gerçekten iyi çalıştı diyebilirim çünkü en sevdiğim komedi türü, Hulk gibi çok yüksek konseptli bir şeyi alıp onu gerçek dünyada temellendirmek ve günlük hayatın içine sokmak, o karakterle birlikte günlük hayatın detaylarını incelemek. Bu, bana göre dünyanın en komik şeyidir. Dünyayı kurtarmak zorunda olan bir Avenger'ı almayı ve onu normal bir akşamüstü gidip çamaşırlarını yıkamak zorunda kaldığında ve annesini aramak zorunda kaldığında ya da faturalarını ödemek zorunda kaldığında görmeyi seviyorum. Sonuçta hepimiz insanız ve herkesin hayatta aynı temel ihtiyaçları var.

Yazarlar odasında ilişkilere, flört uygulamalarına ve tecrübelerine dair nasıl fikirler çıktı? Demografik açıdan çeşitlilik var mıydı?

Evet, vardı. Bekârlar da vardı, uzun süredir bir ilişkinin içinde olanlar da. Ama neredeyse hepsinin flörte dair korkunç hikâyeleri vardı. Flört uygulamaları uzun zamandır hayatımızda dolayısıyla bunları tecrübe etmiş birçok insan bulabiliyorsunuz. Şaşırtıcı olan şu ki, kimse flört uygulamalarını sevmiyor. Herkes bunlardan cennem çukuru diye bahsediyor, berbat hikâyeler, tatsız tecrübeler var. Zaten yazar odası-



nın ana fonksiyonu da budur. Kendi hayat tecrübelerinizi bir maden gibi kazıp ekrana koyabileceğiniz içerikler çıkarırsınız.

Biraz önce Bruce Banner'dan bahsetmiştik. Jennifer'ın kuzeni ve mentoru aslında. Bu kadar ünlü bir karakteri, bu dizinin ana karakterinin yani Jennifer'ın önüne geçmesini engelleyerek nasıl diziye dahil ettiniz?

Esasında ikisinin ilişkisine odaklandık. Televizyon dizilerinin en önemli özelliklerinden biri, gerçekten karakter odaklı olmaları. İzleyicilerin o karakteri sevmesi, önemsemesi, anlaması, onunla empati kurması gerekiyor. Ancak bu şekilde izleyicilerin her hafta merakla yeni bölümü izlemelerini sağlayabilirsiniz. Bu iki karakter arasında nasıl bir ilişki var? Buna değinmek istedik biraz. Hulk'ı bir Avenger olarak biliyoruz, ona odaklanan filmler aracılığıyla zaten Hulk'ı tanıyoruz. Ancak daha önce hiçbir aile bireyiyle etkileşime girdiğini görmemiştik. Ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorduk, bir ailesi var mı onu bile bilmiyorduk. Dolayısıyla buralar bizim için hep yeni alanlardı. Tatiana ve Mark arasındaki o harika kimya en büyük şansımız oldu. Onları izlediğinizde gerçekten iki kuzeni izlediğinizi hissediyorsunuz. Hayatları boyunca birbirlerini tanımış, birlikte tatillerini geçirmiş insanlar bunlar.

Gelecekte Marvel evreninde She-Hulk karakterinin nasıl bir etkiye sahip olacağını öngörüyorsunuz?

Benim umudum her Marvel işinde karşımıza çıkması yönünde. Karaktere bayılıyorum ve bence Tatiana, bizim jenerasyonumuzun en başarılı oyuncularından biri.

Çizgi romanlar ve dizi arasında farklılıklar var elbette. Özellikle de Jennifer'ın güçlerini keşfetme sürecinde görüyoruz bu değişiklikleri. Bunlardan bahsedermisiniz?

Bu değişiklikleri yapmamızın birkaç nedeni var aslında. Hulk'ı on yılı aşkın bir süredir birçok filmde izledik. Başına gelenlerle nasıl mücadele ettiğini gördük. Bunu bir lanet olarak görüyordu, onun için son derece travmatikti olanlar. Hayatının her alanını etkiliyordu, ilişkilerden kaçınıyordu örneğin. Dolayısıyla böyle bir karakterin lanet olarak gördüğü bu gücünü sevdiği bir aile bireyine öylece teslim etmesi bana çok mantıklı gelmedi. Bence karaktere çok uygun değildi. Hulk'ın dönüştüğü şeyle nasıl mücadele ettiğini izledik çünkü hep. Mafyanın suikast girişimini de taşımak istemedik açıkçası. Yapmak istediğimiz şeyin tonuna uymuyordu. Bunun yanı sıra Jennifer'a ve onun güncel yolculuğuna odaklanmak istiyorduk. O yüzden hızlı bir şekilde hikâyeye girmek istedik, saatler süren bir arka plan hikâyesi anlatmak istemedik.

Dizide medyayla yakın bir ilişki kurulduğunu da görüyoruz. Bu noktada ilham aldığınız başka diziler ya da filmler var mıydı?

Yazarlar odasında çok konuştuğumuz dizilerden biri *American Crime Story O.J. Simpson*'dı. Bu dizi, gerçekleri ve medyada çıkan haberleri işlemesi açısından çok iyiydi ve aynı zamanda tüm erkek avukatların karşısında duran Marsha Clark karakterini çok iyi ele almıştı. Yazarlar odası ağırlıklı olarak kadınlardan oluşuyordu. Çifte standartlardan, medyanın erkeklere kıyasla kadınları ele alma ve inceleme biçimlerinden çokça bahsettik. Dolayısıyla gerçekçi olmak gerekirse süper kahramanlarla dolu bir dünyada bile çifte standartlar yine işleyecektir değil mi?

Peki, ikinci sezon olsa hikâyenin nereye gitmesini istersiniz?

Tehlikeli sulara yüzyüzünüz, Marvel güvenliği gelip beni alabilir şu anda. (Gülüyor) Şahsen She-Hulk'ın ilk sezonda temellendirdiğimiz şeylerin daha fazlasını yapmasını isterim. Tematik olarak ilk sezon gerçekten onun She-Hulk gerçeğini sindirmesi, onunla başa çıkması ve onunla anlaşmaya varması hakkındaydı. Jennifer Walters ve She-Hulk olmayı nasıl dengeleyeceği hakkındaydı. Ve bu sezonda gerçekten bir kabullenme noktasına geliyor Jennifer. Bu yüzden onu, ikisi birden olmayı ve her ikisinin de yararlanmayı öğrenmiş biri olarak görmeyi çok isterim.

Canlı çekimlerin, animasyonların, görsel efektlerin olduğu bir iş var karşımızda ancak siz metni bunlar şekillenmeden çok önce kaleme alıyordunuz. Burada nasıl bir denge tutturuyorsunuz?



Her bölümün sonunda mahkeme salonu çizimleri tarzında sahneler çıkıyor karşımıza. O bölümü özetleyen ya da ekstra bilgi veren nitelikte oluyor bunlar. Bunların nasıl ortaya çıktığından bahsedermisiniz?

Ah, onlar çok eğlenceli, onlara bayılıyorum. Kaparış jeneriklerimiz Aspect Ratio adlı bir şirket tarafından yapıldı. Bu mahkeme salonu eskizlerini yapma fikrini onlar ortaya attılar ve bunu duyduğumuzda, "Aman tanrım, bu dâhice, neden bunu düşünmedik!" dedik. O kadar açık ve net ki, bunu mutlaka yapmamız lazım diye düşündük. İstersek her bölüm için özel çizimler yapabileceklerini söylediler. Bu yüzden, bunu yapmak için kuralımız, bölümde gerçekten görmediğiniz şeyleri görmeyiz. Yani ya bölümde daha önce olmuş şeylerin uzantılarıydı ya da ekran dışında olan bir şey hakkında size fazladan ayrıntı vererek boşlukları dolduracaktı. Bence harika oldu, umarım herkes beğenmiştir.

Ağırlıklı olarak kadınlardan oluşan bir yapım ekibi var. Bu, senaryoyu, verdiğiniz mesajları nasıl etkiledi?

Kadınlara yekpare değildir. Yani bir ya da iki kişinin dünya nüfusunun yarısını temsil etmesi beklenebilir ve bu haksız bir yüküdür. Bu imkânsız bir görev. Bu kadar çok farklı kadına sahip olmanın harika yanı, herkesin farklı yaşam deneyimleri olmasıdır. Her kadının olaylara bakış açısı farklıdır. Bizim açımızdan da ne kadar çok farklı bakış açısına sahip olabilirsek o kadar farklı noktaya dokunabileceğimiz gerçeği önemlidir. Tüm bu farklı yaşam türleri, bu farklı insan türleri ve tüm bu farklı deneyimler her şeyi çok daha gerçek hissettiriyor.

KAT COIRO

Jennifer Walters, MCU evrenine She-Hulk ile birlikte yeni tanıtılan bir karakter. Dizi, izleyicilerin bu karakteri nasıl algılayacağını da şekillendirecek. Böyle bir yeni karakter oluşturma baskısını hissettiniz mi üstünüzde? Küçükliğümden beri She-Hulk hayranıyım. Onu çizgi romanların kapağında görürdüm. Kendi anlatısının kontrolünü ele geçiren bu büyük, sorumlu kadın cesur bir şekilde göze çarpıyordu. Ve bence dizi gerçekten o orijinal karakterin özünü yakalıyor. Onu, MCU'nun ne yapmak istediğine bağlı olarak çok çok farklı yollara gidebilecek bir karakter olarak ayarladık.

She-Hulk hayranı olduğunuzdan bahsettiniz. MCU evreninden ilk izlediğiniz dizi ya da filmi hatırlıyor musunuz?

Ah, sanırım her şeyi izledim. Ama bu projeye başladıktan sonra MCU evrenindeki tüm işleri sırasıyla izlemeye başladım. Günler boyunca izledim. Bu evrenin zamanla nasıl evrildiğini görmek beni çok etkiledi. Ve bence MCU'yu daha önce gelen her şeyden gerçekten ayıran şeylerden biri de hayran kitlesine çok bağlı olması. O yüzden tarz ve ton yıllar geçtikçe değişiyor. Ve bence She-Hulk gerçek bir evrimi temsil ediyor. 2008'den bugüne baktığınızda bunu görmek mümkün. İzleyicilerin ve fanların ne istediğine bağlı olarak evrim geçiriyor.

Dizinin çok eğlenceli bir havası var. Oyuncuların da epey eğlendikleri, güldükleri belli oluyor. Setteki en büyük şakacı kimdi?

Mark ve Tatiana'nın harika ve bulaşıcı bir enerjisi vardı sette. Herkes onları izlemek için monitörün etrafında toplanıyordu çünkü birbirlerinin içindeki şakacılığı ortaya çıkaran uyumları vardı. Röportajlarda hep kıyafetlerinin ve suratlarına yöneltilen kameraların onlara yabancı gibi hissettirdiğinden bahsederler. İşte bu yabancılaşma onları eşsiz bir şekilde bir araya getirdi. Özellikle çok güldüğümüz bir bölüm de vardı, dördüncü bölüm sanırım. Donny Blaze, Madisynn ve Wong bizi gülmekten kırıp geçirdi.

Bir yönetmen olarak "bu mutlaka böyle olmalı" dediğiniz bir nokta var mıydı diziyi çekerken?

Marvel dünyasının en önemli özelliklerinden biri, son derece işbirlikçi bir ruha sahip olması. En iyi fikrin kazandığı bir ortamdan bahsediyoruz ve insanlar fikirlerini beyan etmekten asla çekinmiyor. Bir örnek vereyim; Jennifer Walters'ın telefonundaki duvar kağıdında Steve Rogers yani Captain America var. Bu, Tatiana'nın fikriydi. Böyle fikir alışverişlerine sık sık başvurduk. O yüzden bu mutlaka böyle olacak gibi bir tavırdan ziyade en iyi fikrin kazanmasına izin vermekle ilgiliydi diyebilirim. Tabii her zaman gözettiğim bazı noktalar vardı. Harika, iyi geliştirilmiş kadın karakterlerimiz var. Kamera arkasında da şahane kadınlar çalışıyor. Elbette erkek karakterlerin de iyi geliştirilmesi için elimizden geleni yaptık. Bence dünyanın değişmesi için iki tarafta da iyi geliştirilmiş karakterlere ihtiyaç var.



Yanlış hatırlamıyorsam çizgi romanlarda Jennifer vurulmuştu ve kan nakline ihtiyaç duymuştu. Anlatının bu noktasını diziyi taşıyamamanızın özel bir sebebi var mı?

Biraz önce MCU'nun nasıl evrim geçirdiğinden bahsetmiştim. Çizgi romanları ilham kaynağı olarak, bir temel olarak kullanıyor ancak onlara harfi harfine sadık kalmıyor. Çizgi romanlar ve diziler birbirinden epey farklı anlayacağınız. Kadrodaki tüm oyuncuların, karakterlerin özünü korurken yeni bir şey yarattıklarını hissetmelerini sağlayan şey budur.

Daredevil karakterini diziyi ekleme süreciniz nasıl gelişti peki? Daredevil hangi versiyonuyla izleyicilerin karşısında?

Daredevil'in hangi versiyonuyla boy gösterdiğini izleyicilere bırakayım. Amacımız tam anlamıyla gerçekçi bir dünya yaratmaktı diyebilirim. Bizim gerçekçi dünyamız, tüm süper kahramanları içeren bir dünya olur. Biliyorsunuz dizide yasal bir dünyadayız, Los Angeles'tayız ve neyin mantıklı olduğu da aşikâr bu durumda. Bir süper kahraman ve aynı zamanda bir avukat olan başka bir karaktere sahip olmak. Çok organik gelişen bir süreçti. Yapımcılarımızdan Kevin Feige projenin içinde. MCU'nun tamamı onun beyninin içinde. Sanırım Daredevil'in dahil olma konusunu yazarlar açmış, o da kabul etmiş.

Evet, dediğiniz gibi Marvel evreninin birçok karakterini dizide görüyoruz. She-Hulk aslında sizin Marvel evrenine dair ilk yapımınız. Bunun, üzerinde çalıştığınız önceki filmlerden veya dizilerden farkı neydi?

Yüksek miktarda CGI sadece benim için değil Marvel için bile yeni çünkü gerçek dünyada yaşayan başkarakterle, bir CGI karakteriyle uğraşıyoruz. Bu nedenle aktörlerin komedi alanında oynamasına ve çalışmasına izin vermek ve aynı zamanda ağırlıklı olarak CGI olan bir karaktere sahip olmak açısından birçok zorlukla karşılaştık elbette. Bir sürü hazırlık aşamasından geçtik doğal olarak. Bölümlerin bir saniyesini bile çekmeden önce aylar boyunca dünyayı inşa ettik. Tüm metodolojiyi keşfetmek ve her sahne için hangi CGI metodolojisinin en iyi olduğunu belirlemekle ilgiliydi bu süreç. Kitaptaki her oyuncu ve her numarayı kullandık. Marvel'da çalışmak harika çünkü onlar tüm bu konularda son teknolojiye sahipler yani gerçekten tüm oyun eşyalarına erişimimiz vardı.

Diziyi yönetirken ilham kaynağınız neydi? Marvel evreninin diğer yapımlarından ya da tamamen farklı yapımlardan etkilendiniz mi? Keşfetmeyi veya takip etmeyi sevdiğiniz kalıplar var mı?

Aslında Ant-Man'i her zaman sevmişimdir çünkü onun gerçek, normal yaşamının birazını görüyoruz. Jennifer için de bu çok heyecan vericiydi çünkü normal yaşamının çoğunu görüyoruz. Onun randevuya çıktığını, işten eve geldiğini ve meslektaşlarıyla takıldığını görüyoruz. Bu yüzden bana her zaman gerçekten sevdiğim bir fikrin genişletilmiş hali gibi gelmişti bu. Seyirci her zaman bir süper kahramanın eve gittikten sonra neler yaptığını görmek ister diye düşünüyordum hep. Bu beni heyecanlandırdı o yüzden. İlham aldığım işlere gelince; mesela *Ally McBeal* ve *Legally Blonde*'a bayılırım. Bu filmlerin direkt etkisi olmadı ama mahkeme mekânını nasıl dönüştürdükleri, kadınlık konseptleri üzerinden ilham aldım diyebilirim. *Legally Blonde*'da karşımıza çıkan pembe renk örneğin, bir mahkeme dramasının renk paletinde asla görmeyeceğiniz bir şeydir.

Bir süper kahraman filmi veya dizisini yöneten bir kadın yönetmen görmek çok nadir bir durum aslında çünkü genellikle süper kahraman yapımları erkekler ve erkek süper kahramanlar etrafında şekilleniyor ve kadınlar genelde yönetmen olarak yapımlarda yer almıyor. Öncelikle bu durum hakkında ne düşünüyorsunuz, nasıl hissediyorsunuz?

Bence değişmesi gereken şeylerin başında "kadın yönetmen" söylemi geliyor. Bunu söylemememiz gerekiyor çünkü erkek yönetmenlere, "bir erkek yönetmen olarak..." kalıbıyla başlayan sorular sormuyoruz. Bu lakaplardan sıyrılalım ve sadece yönetmen olalım istiyorum. Ve bence bu dizi, bu akımın bir parçası olacak çünkü burada da kadın bir avukat olma fikrine değiniyoruz. Hem bu ne demek ki tam olarak? Avukat olan bir kadınsınız ya da avukat olan bir erkeksiniz. Umuyorum ki birkaç yıl

HARİKA, İYİ GELİŞTİRİLMİŞ
KADIN KARAKTERLERİMİZ
VAR. KAMERA ARKASINDA
DA ŞAHANE KADINLAR
ÇALIŞIYOR. ELBETTE
ERKEK KARAKTERLERİN
DE İYİ GELİŞTİRİLMESİ
İÇİN ELİMİZDEN
GELENİ YAPTIK. BENÇE
DÜNYAMIZIN DEĞİŞMESİ
İÇİN İKİ TARAFTA
DA İYİ GELİŞTİRİLMİŞ
KARAKTERLERE İHTİYAÇ
VAR.

içinde bu tartışmaları yapmamıza bile gerek kalmayacak çünkü dengeler sağlanacak. Çoğunlukla kadınları ya da birkaç kadını istihdam eden birçok yapım var. Konuşmanın parçası bile olmuyorlar artık. Marvel'daki yapımcımız Wendy Jacobson'ın vizyonlarından biriydi, bu dizinin kadın gözüyle çekilmesi. *She-Hulk*'ta kadınlar için fantezi olan durumlar var. Barda bir adam sana asıldığında kibar olmak zorunda olmadığını hayal et. Kibarız çünkü kibar olmaya şartlanmışız. Biz de kibarız çünkü güvenliğimizden korkuyoruz. Bir sokakta yürüdüğünüzü hayal edin ve biri sizi rahatsız ederse kıcına tekme basabilirsiniz. Wendy her zaman kamera arkasında elimizden geldiğince çok kadınla çalışma konusunda kararlıydı. Umarım gelecekteki sohbetlerimizi değiştirecek tüm bunlar.

She-Hulk'ın o kaslı yapısını oluştururken nelere dikkat ettiniz peki?

Dünya inşasının önemli kısımlarından biriydi bu. En önemli şeylerden biri She-Hulk'ın normal bir dünyada var olmasıydı. Bir ofise gidiyor. Restoranlara, randevulara gidiyor. Bu yüzden onun normal bir insan âlemine sığmasını istedik. Setteki dublörlerimizden biri, Malia adında 1.90m boyunda bir kadındı. Genellikle kendisini referans olarak kullandık. Biz her zaman bu güzel, muhteşem kadına baktık ve buna alışık değiliz. Ama vücut tonu olarak normal dünyaya sığmayacak kadar büyük olmasını asla istemedik. Estetikten çok güçten bahsettik. Olimpik atletlere baktık. Misty Copeland'e baktık. İnanılmaz derecede güçlü olan ama bir vücut geliştiricinin fiziğine sahip olmayan kadınlar bunlar.

Captain America'nın yani Steve Rogers'ın bekâreti de epey konuşuldu izleyiciler arasında.

(Gülüyor) Bu bizim aramızda bir şakaydı. Yazarlar odasından çıktı bu fikir. Bunun fanlar arasında favori detaylardan biri olacağını biliyorduk.



ADALET YEŞİLENIYOR

YAZI KORAY ÖZBUDAK

"Beni kovuyorsun demek."
"Üzgünüm, Jen. Ama genel tutumun beni buna mecbur etti. Burada ciddi bir iş yapıyoruz."
"Ben de ciddiyim."
"Jen... Dün gece kışının fotokopisini çekerken makineyi kırmışsın."
"Ben olduğum ne malum? Herhangi biri yapmış olabilir."
"Renkli fotokopi makinesiydi, Jen."

Yukarıdaki alıntı, 2004'te yayımlanan ve *She-Hulk: Attorney at Law* dizisine esin kaynaklarından olan çizgi roman serisinin ilk birkaç sayfasından. Her ne kadar henüz çizgi romanın espri anlayışına pek yaklaşmasa da bu yaz yayına başlayan *She-Hulk: Attorney at Law*, ilk bölümlerinde bıraktığı standart Marvel yapımı izleniminden kurtulacak gibi görünüyor. (Dördüncü bölüm "Is This the Real Magic" bunun istisnası). *Orphan Black*'ten tanıdığımız Tatiana Maslany, kuzeni Bruce Banner'ın "orijinal" Hulk ile tatile giderken geçirdikleri bir kaza sonucunda kendisi de bir Hulk'a, She-Hulk'a dönüşen avukat Jennifer Walters'ı canlandırıyor. Maslany'nin kimi zaman civil civil ve sempatik, bazense seksi veya korkutucu olarak canlandırmayı başardığı She-Hulk'ın belalı Titania rolünde ise *The Good Place*'in Tahanisi Jameela Jamil'i izliyoruz. Yan rollerde Mark Ruffalo, Tim Roth gibi Marvel Sinematik Evreni'nin çeşitli

karakterlerini canlandıran konuk oyuncuların haricinde *The Flight Attendant*'tan bildiğimiz Griffin Matthews ve *Perfect Strangers*'in Kuzen Larry'si Mark-Linn Baker var. (Evet, TRT'de yayınlanan ve evet, çocukluğumuzun muhteşem ikilisi *Kuzen Larry ve Balki*'deki.)

Disney+'ta yayınlanan dizi, bir bakıma karakterin kökenine dönüşü sayılabilir; çünkü çizgi romanda doğsa da She-Hulk'ın ortaya çıkmasının nedeni zaten bir televizyon dizisi.

Hulk olarak da bilinen Bruce Banner'ın kanıyla dışı bir "Yeşil Dev"e dönüşen çıtı pıtı avukat Jennifer Walters, varlığını 1977 yılında yayınlanmaya başlayan ve Türkiye televizyonlarında da gösterilen *Incredible Hulk* (Yeşil Dev) dizisinin başarısına borçlu. Yapımcı Kenneth Johnson daha önce çalıştığı *Six Million Dollar Man* (bizdeki adıyla Altı Milyon Dolarlık Adam) dizisinden *Bionic Woman* (Biyonik Kadın) spin-off'unu çıkarmıştı. Marvel Comics de, bu dizinin başarısından olsa gerek, Johnson'ın *Incredible Hulk*'a kadın bir karakter ekleyerek izleyici tepkisini yoklayacağı ve bunun dışı bir Yeşil Dev (Yeşim Dev?) dizisine start vereceği söylentilerinden endişe etmeye başlamıştı. Yayınevi olası bir yeni karakterin telif haklarını elinde bulundurmak için alelacele She-Hulk karakterinin başrolde olduğu bir çizgi roman çıkardı. Yirmi beş sayı süren *Savage She-Hulk* adlı bu seride, herkesin tanıdığı Hulk'ın cinsiyeti haricinde neredeyse

bir karbon kopyasını görüyoruz: Öfkeli olduğunda tehlikeli bir canavara dönüşmesi haricinde "örnek" bir vatandaş.

Sonraki yedi yılı başka karakterlerin dergilerine ve takım öykülerine konuk olarak geçiren She-Hulk, bugünkü popülaritesini 1989'da yayımlanan, John Byrne'ün yazıp çizdiği *Sensational She-Hulk* dergisiyle kazandı. Bu seride Hulk klonu olmaktan kurtulmakla kalmayıp absürtlüğün zirvesinde dolaşan, bir çizgi roman karakteri olmasının farkındalığıyla dördüncü duvarı yıkarak okurla hatta yazar-çizer ekibiyle konuşan bir karakter görüyoruz. (Bunlar, dördüncü duvar dozeri *Deadpool*'un ilk kez boy göstermesinden iki, bir çizgi roman karakteri olduğuna ima etmesinden sekiz yıl önce oluyor.)

Kameraya bakıp izleyiciyle konuşmak artık orijinalliyi ve cazibesini kaybetmiş olabilir (Ferris Bueller'a, Jim Halpert'a ve daha nice karaktere teşekkürlerimizle) ama *She-Hulk* dizisinin dördüncü duvarı kırması neyse ki bununla sınırlı değil. Jennifer, Abomination olarak da tanıyan Emil Blonsky'yi şartlı tahliye duruşmasında temsil edeceğini kuzenine haber vermek için aradığında Hulk, "Abomination'la dövüştüğümde kelimenin tam anlamıyla başka biriydim," diyerek 2008 yapımı *The Incredible Hulk*'ta başkarakterini canlandıran ve Marvel Sinematik Evreni'nde yerini Mark Ruffalo'ya bırakan



ORTAYA ÇIKIŞINDAN BU YANA GEÇEN 42 YIL İÇİNDE, SHE-HULK'I İÇGÜDÜLERİNE TESLİM OLAN VAHŞİ BİR CANAVAR, İSTEDİĞİ ZAMAN ŞEKİL DEĞİŞTİREBİLEN EĞLENCE DÜŞKÜNÜ BİR SÜPER KAHRAMAN, SIRADAN BİR AVUKAT, GLK&H'DE ÇALIŞAN SÜPER KAHRAMAN HUKUKU UZMANI YA DA HUKUK DÜZENİNİN BİR BAŞKA KATMANINDA ARANAN SUÇLULARIN PEŞİNDEN KOŞAN RESMİ BİR ÖDÜL AVCISI OLARAK GÖRDÜK. DİZİ DE BENZER ŞEKİLDE KLİŞE BİR MARVEL YAPIMINDAN ALLY MCBEAL GİBİ BİR HUKUK KOMEDİSİ KLONUNA DÖNÜŞTÜ VE BU DÖNÜŞÜM HÂLÂ SÜRÜYOR.

Edward Norton'a gönderme yapıyor.

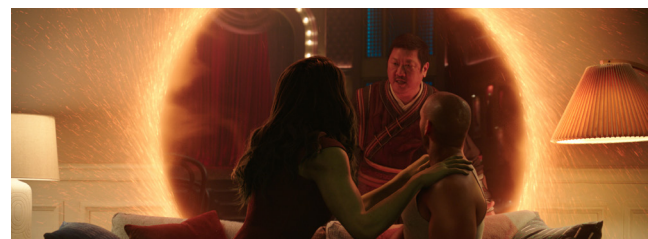
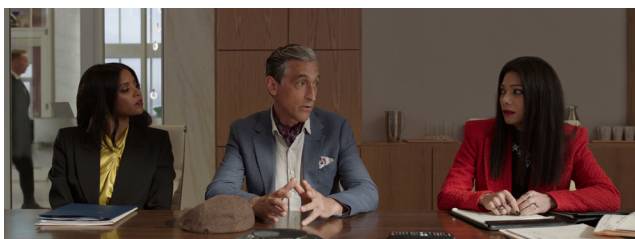
She-Hulk'ın dördüncü duvarı neden yıktığı konusu, çizgi romanda tam olarak açıklanmış değil; ancak okurların ve izleyicilerin teorilerinden bazıları, Gamma radyasyonunun Hulk'ta kişilik bölünmesi olarak öne çıkardığı psikolojik hasarın She-Hulk'ta kendini bu şekilde gösterdiği yönünde. Hulk ilk bölümde Jennifer'a, "Değiştğinde direksiyona başka biri mi geçiyor?" diye soruyor. Hayranların teorisine göre Jennifer "direksiyonda" olsa bile arabada yalnız değil; yan koltukta biri var. Yani Jennifer kendi kendine, daha doğrusu yan koltuktaki bu kişiye açıklama yapıyor.

Dizide izlediğimiz She-Hulk'ın dördüncü duvarı yıkmasının esin kaynağı John Byrne olsa da geri kalan neredeyse her şey Dan Slott'un kaleminde 2004'te yayımlanmaya başlanan seriden geliyor. (Yazının başındaki renkli fotokopi alınışı da buradan.) Goodman, Lieber, Kurtzberg & Hollisway Hukuk Firması'nın (bundan sonra GLK&H olarak anılacaktır) süper kahraman departmanında çalışan Jennifer/She-Hulk, her sayıda Marvel Evreni'nin birbirinden renkli figürlerinin dahil olduğu, birbirinden eğlenceli davalara bakıyor. Örneğin Örümcek Adam, Daily Bugle'in patronu J. Jonah Jameson'a açtığı hakaret davasında kürsüde ifade verirken, "Bay Jameson sizden neden nefret ediyor olabilir?"

sorusuna, "Çok basit, çünkü zenciyim," diye yanıt vermesi ve Jameson'ın ter içinde kekeleyerek avukatına, "Bilmiyordum, ilgisi bile yok, hem benim siyahî dostlarım var!" demesi, ekranda görmenin büyük keyif vereceği sahnelerden. Çizgi romanda İkinci Dünya Savaşı sırasında üstlendiği bir görevde savaş suçu işlediği iddiasıyla mahkemeye çıkarılan Captain America, onun avukatlığını üstlenen Matt Murdock/Daredevil, cinayet davasının seyrini değiştirmesi için bir hayaletin ifadesinin alınması için danışmanlık yapan Doctor Strange gibi tanınmış karakterler olması dizide görebileceklerimize dair umut veriyor. Dizi yazarlarının önümüzdeki bölümlerde henüz duyurulmamış konuk karakterler olduğuna dair verdikleri ipucu, bu umutları daha da yeşertiyor. (Yeşil-Yeşim renk esprisini beğendiğinizi umarak ikincisini yapayım dedim.)

Elbette dizideki Jennifer, çizgi romandakinden biraz farklı. (Gerçi çizgi romandaki Jennifer da çizgi romandakinden yer yer farklı. Kafanız karışmasın, açıklaması sonraki paragrafta.) Çizgi romanda yıllar içinde She-Hulk olmaktan memnun, mümkün mertebe ufak tefek haline dönmemeye çalışan bir Jennifer görürken dizide She-Hulk'lığa ve süper kahramanlığa direnen bir karakter görüyoruz. Gel gelelim, iki yorum da aynı kapağı, Jennifer'la She-Hulk'ın barışmasına çıkıyor.

Ortaya çıkışından bu yana geçen 42 yıl içinde, She-Hulk'ı içgüdülerine teslim olan vahşî bir canavar, istediği zaman şekil değiştirebilen eğlence düşkünü bir süper kahraman, sıradan bir avukat, GLK&H'de çalışan süper kahraman hukuku uzmanı ya da hukuk düzeninin bir başka katmanında aranan suçluların peşinden koşan resmi bir ödül avcısı olarak gördük. Dizi de benzer şekilde klîşe bir Marvel yapımından *Ally McBeal* gibi bir hukuk komedisi klonuna dönüştü ve bu dönüşüm hâlâ sürüyor. Ama asıl önemli dönüşüm, dizi dışında gerçekleşti: Dizinin vasat altı görsel efektleri, Marvel'ın özel efekt stüdyoları ile kurduğu sağlıksız iş ilişkisinin ortaya çıkmasına yol açtı. (Bu aslında karaktere çok uygun bir fırsat. Hani She-Hulk dördüncü duvarla kalmayıp az daha taşıyıcı kolonları bile yerle bir edecekmiş gibiyen Marvel nihayet özel efekt stüdyolarından daha insaflı ve insancıl taleplerde bulunacağını açıkladı. İnsancıl mı?) She-Hulk'ta hepimiz gibi hata yapan, sevinen, üzülen, acı çeken, eğlenen, seven ve veri geldiğinde dövüşen karakterler yaratabilen vizyonu ortaya koyan; kostümden animasyona, müzikten set tasarımına ayrı ayrı yaratıcı ekiplerin, televizyonun asıl kahramanları olduğunu stüdyoların ve platformların anlamasını beklerken, ne yazık ki en az Hulk kadar güçlü olmamız gerekiyor.





DÖRDÜNCÜ DUVARDAN AVENGERS'A:

SHE-HULK

YAZI LEVENT TANIL

Marvel'ın oluşturduğu sinematik evreninin dördüncü fazında gözle görülür güç kayıpları yaşandı. Bu durumu, stüdyo yaratıcılarının *Avengers: Endgame* ile ulaşılan zirve sonrasında tazelenmesi gereken evrene tam olarak nereden başlayacaklarını bilememeleri şeklinde yorumluyorum. Çünkü erişilen güç, ikonlaşan karakterlerin yavaş yavaş kenara çekilmesiyle biraz zayıflamaya başlamıştı. Her ne kadar *WandaVision*, *Loki* ve *Spider-Man: No Way Home* gibi yapımlar eldeki nimetlerin sağlam bir senaryoyla cömertçe kullanıldığı takdirde iyi sonuçlar oluşturduğunu kanıtlasa da bu son fazın ritmi genellikle inişli çıkışlı oldu.

Peki, açılmaya başlayan bu boşluğu kapatabilecek bir karakterle karşılaştık mı? Şimdilik hayır...

She-Hulk ise hem boşluktan kurtulmaya çalışan evrenin hem de hayranların ihtiyaç duyduğu yeni Avengers oluşumundaki temel karakterlerinden biri olacağı benziyor. Karakter için oluşturulan dizininse böyle bir yolculuğu desteklediğini söylemek çok güç, hatta dizi olay örgülerinde kendini ciddiye almamaya özen gösteren ve bununla eğlenmeye çalışan bir Marvel yapımı izlenimine bürünmüş. Buna karşın karakterin evrenin gidişatında bir kilit noktası oluşturma olasılığı çok yüksek!

Öncelikle karakterin pat diye güçlerini kazanmasının ilk başta şaşkınlık yaşattığı bir gerçek lakin bu, onun aynı hızda maceradan maceraya koşacağı anlamına gelmiyor. Zaten dizi bu yönüyle ters köşe yaparak ilerliyor. Her bölümde "işte şimdi başlıyoruz" dedirttiği aniden geri vites yapıp Hulk'ı bedeninde saklayan Jen'in (Jennifer Walters) kendisini arayışına odaklanıyor. Tabii bu da öyle derin bir anlatım eşliğinde ilerlemiyor. Açıkçası yazdığım bu cümleler bile yan yana yerleştirildiğinde çok savruk bir izlenim sergilerken dizinin yarımşar saatlik her bölümünün bir bütüne hitap etme olasılığı ne yazık ki bulunmuyor. Yine de Marvel'ın esas yapmaya çalıştığı şeyin geleceğe dönük bir yatırım girişimi olduğu düşüncesindeyim.

She-Hulk, ciddiyeti olmayan bir hikâyede ve kendisi de zaten bunun farkında ancak bu karakterin daima bu anlatış düzeni içinde yer alacağı anlamına gelmiyor. Bu noktada Wanda Maximoff'u ele alabiliriz. Wanda'nın evrende öfkeyle başlattığı duruşu duruluk, hayal kırıklıkları ve sonunda tüm gidişatı etkileyebilecek bir yas etkisine erişti. Bana kalırsa Jen ve ona eşlik eden She-Hulk karakterinin de Wanda kadar karanlık olmasa da benzer bir formül üzerinden gelişimi yön alacaktır. Ayrıca MCU alanını genişletirken daima gelecek dönemlerini göz önünde bulunduracak biçimde yollar izler.

Bu tercih bir çizgi roman evreninin ciltlerini takip edermişçesine ilerleyecek bir auraya sahiptir, dolayısıyla Edward Norton ve sonrasında Mark Ruffalo'nun devraldığı Hulk karakterinden yansıtılan acı ve kahroluşla açığa çıkan duygusal yoğunlaşmalar She-Hulk'ın yapısına tamamen ters. Bu sebepten de aynı çizgi roman takibi hissi She-Hulk tarzında, biraz ciddiyetten uzak ama yine de 2025 senesinde izleyeceğimiz iki Avengers filmi açısından da kilit bir nokta oluşturuyor. Her ne kadar şimdilik bunu fark etmemizi sağlayacak bir gelişme yaşanmasa da Jennifer gibi karakterin kenarda beklemeyeceği aşikâr.

She-Hulk, çizgi romanlarında da sıkça dördüncü duvarı yıkıp takipçileriyle iletişim kurmaktan keyif alan bir karakter olmuştur. Dizinin gidişatında bu, iletişim biçimine denk geliyor ancak tam olarak içime sinmeyen ve belki yapım ekibinin de içine sinmemiş bir şeyler varmış gibi.

Evrende dördüncü duvar kıranlardan Deadpool, genel anlamda kafadan kontak bir karakterdi ve bu tavırları çizgi roman ya da sinema maceralarında coşkuyla karşılanabiliyordu. She-Hulk içinse bu durum tam olarak entegre edilemeden ilerliyor. Jen, genel yapısı itibarıyla olup biten her şeyin farkında ve bizim onu takip etmemizden keyif duyuyor gibi, ancak bu ruh haline erişim öyküsü de şimdilik muallakta kalan başka bir detay.

Dizinin gidişatı önceki Marvel yapımlarından tanıdığımız karakterlerin cameolarıyla çeşitlenebiliyor. Üstelik çoğunlukla ciddi yönü ağır basan Wong ya da Abomination gibi kahramanların bir nevi karikatürize edilmiş formlarıyla karşılaşmak alternatif bakış açılarına az buçuk da olsa imkân tanımış. Buna karşın her bölüm sonunda ya da bu proje hakkında kurduğum cümlelere hep bir "ama" kelimesi bana eşlik ediyor. Bundan kurtulamıyor ve genel olarak karakterin ilk macerasına dair ılımlı yaklaşmaya çalıştıkça açılan firelerin önüne geçecek sebepler bulamıyorum. Bu tarz eksilerin yanına yerleştirebileceğim en önemli artı ise yazımın gidişatında da sıkça vurguladığım bütüne hizmet edebilecek potansiyele sahip bir karakter fırsatının güncel olmasıdır.

Evet, ilerleyen dönemde eskilerle de soslanacak yeni bir Avengers takımıyla karşılaşacağız. Çoğunluğu son fazların genç kahramanlarından oluşacak bu ekibin lider adaylarından biri de büyük olasılıkla She-Hulk olacak. Her ne kadar tüm bu malzemelerin ve desteklerin, bütüne bakıldığında herhangi bir birleştirici etkisi yokmuş gibi gelse de sürecin gelişim aşamalarında karakterle bağ kurabileceğimiz fırsatlarla karşılaşacağız gibi. Zira Netflix semalarından sonra uzunca bir süre MCU bünyesinde yer alması beklenen Daredevil gibi bir kahramanın kendisiyle alay etme konusunda ısrarlı olan böyle bir yapımda boy göstermesi bile olası ciddi maceraların habercisi niteliğinde.

Netice itibarıyla She-Hulk kendisini tanımaya çalışan bir süper kahraman formunda şimdilik. Bunu süper güçlerini kullanmaktan ziyade insani yönlerine daha çok yoğunlaşarak tercih ediyor. Büyük kapişmalar ve eyleme geçiş halleri bekleyen çoğunluk bu durumdan hazzetmese de yeni maceralar karşımıza daha etkin bir Jennifer Walters-Hulk ortaklığı çıkartabilir. En azından bunun için beklenebilir ya da karakter tamamen görmezden gelinebilir. O kısım artık size kalmış...

SHE-HULK
KENDİSİNİ
TANIMAYA
ÇALIŞAN
BİR SÜPER
KAHRAMAN
FORMUNDA
ŞİMDİLİK. BUNU
SÜPER GÜÇLERİNİ
KULLANMAKTAN
ZİYADE İNSANİ
YÖNLERİNE
DAHA ÇOK
YOĞUNLAŞARAK
TERCİH
EDİYOR. BÜYÜK
KAPIŞMALAR VE
EYLEME GEÇİŞ
HALLERİ BEKLEYEN
ÇOĞUNLUK BU
DURUMDAN
HAZZETMESE
DE YENİ
MACERALAR
KARŞIMIZA
DAHA ETKİN
BİR JENNIFER
WALTERS-HULK
ORTAKLIĞI
ÇIKARTABİLİR.

KİTAPÇI- LARDA

EMRAH POYRAZ VE ULAŞ
ÖZKAN'DAN TÜRKİYE'NİN
YAKIN TARİHİNE DAİR
HEYECAN VERİCİ BİR
POLİSİYE...

1977'DEN 2007'YE, ZİLE'DEN
İSTANBUL'A UZANAN BİR
İNTİKAM ÖYKÜSÜ...

EMRAH POYRAZ ULAŞ ÖZKAN

KÖR KANUN

"Bazen ölüm, mükâfattır."


Mylos
Kitap



THE RINGS OF POWER:

J. R. R. Tolkien
Evrenini ve Anlatısını
Kıran Bir Uyarlama

YAZI ORÇUN ONAT DEMİRÖZ



Doğrusu Tolkien'in fazlasıyla "beyaz", muhafazakâr ve Anglosakson evreninin zamanın ruhuna uygun şekilde güncellenmesi gerekiyor. Ancak seri bunu tutarsız, eklektik ve metinlerden uzak bir şekilde gerçekleştirmeye çalışıyor. O yüzden bu seride Tolkien'den ödünç alınan öğeler, karakterler ve motifler dışında Tolkien'i pek bulamıyoruz. Serinin Tolkien fanlarından ziyade genel izleyici kitlesi için yaratıldığı da bir gerçek. Yine de seri, bütçesinin hakkını veren prodüksiyon tasarımı, sanat yönetimi, CGI'ları, atmosferi ve kusursuz görselliği ile izlenmeyi hak ediyor.

Sözkonusu J.R.R. Tolkien ve kurduğu Orta Dünya evreni olduğunda akan sular duruyor, ister istemez çeşitli tartışmalar başlıyor. Neticede Tolkien yarattığı "legendarium" ile fantastik edebiyatın popülerleşmesini sağlamış ve hatta yüksek fantezinin babası olarak kabul edilmiş bir isim. Sadece *The Lord of the Rings* (Yüzüklerin Efendisi) üçlemesinin dünya çapında 100 milyondan fazla kopya sattığını ve Tolkien'in edebiyat tarihinin en çok okunan yazarlarından olduğunu unutmamak gerek.

Dolayısıyla Tolkien'in eserlerindeki karakterler ya da yerler, müzik gruplarından sokak isimlerine kadar kendisini gösteriyor. Gündelik hayatımızda sıklıkla Tolkien dünyasından bir imgeyle karşılaşıyoruz. O nedenle Tolkien'in mirası popüler kültürün her köşesinde kendisini hissettiriyor ve büyümeye devam ediyor.

Bu mirasın bu kadar büyümesindeki en büyük etkenin, 2000'li yılların başında Peter Jackson'ın sinemaya uyarladığı *The Lord of the Rings* serisi olduğunu da es geçmemek gerekiyor. Hatta o zamanlar serinin kitap satışlarına olumsuz yansıtacağı bile düşünülüyordu. Ancak Peter Jackson'ın Tolkien evreninin hakkını vererek uyarladığı bu üçleme, kitap satışlarını da patlatmıştı.

Sadece *LOTR* kitapları değil, Orta Dünya'nın arka planını tamamlayan ve Tolkien'in en önemli çalışması olarak görülen *The Silmarillion* da milyonlarca okura ulaşmıştı. Özellikle edebiyat ve sinema nerdleri arasında bir tabu olan Tolkien, eğlence sektörü açısından da altın yumurtlayan bir kaza dönüşmüştü.

AVRUPA MİTOLOJİLERİNİN BÜYÜSÜ: YÜKSEK FANTEZİNİN ZİRVESİ

Tolkien, İngiliz dili ve edebiyatı profesörü olması yanı sıra Anglosakson kültüründe uzmanlaşmış ve eski Gal ve Fin dilleri üzerine de eğitim görmüş bir filologdu. Evrenindeki Elf dilini de bu şekilde yaratmıştı. Ayrıca yarattığı evrenin temelinde ve kurguladığı hikâyelerde Avrupa mitolojilerinin etkisi vardı. Tolkien'in fantastik hayal dünyası, klasik edebiyatla ve mitolojik öğelerle buluşunca ortaya macera dolu eşsiz bir dünya çıkmıştı.

Bu dünyanın beyazperdeye aktarılması da yıllarca tartışma konusu olmuştu. Bazı metinler sinemasal açıdan oldukça zorlayıcıdır. Sahip oldukları edebi derinlik, katman ve alegori onları sinemaya ya da TV'ye uyarlamayı zorlaştırır. Örneğin Frank Herbert'ın *Dune* serisi ya da Isaac Asimov'un *The Foundation* (Vakıf) serisi de Tolkien evreni gibi karmaşıktır. Gerçi yıllar sonra Denis Villeneuve'un *Dune*'ün hakkını verdiğini söylemeliyim ama bu başka bir yazının konusu.

Azılı bir Tolkien hayranı olan Peter Jackson, *LOTR* serisinde bir başyapıt ortaya koymayı başardı. Bu arada Denis Villeneuve'un de Frank Herbert ve *Dune* hayranı olduğunu belirtiyim, bu eserlerin de neden etkileyici şekilde adapte edilebildiğinin altını çiziyim. Peter Jackson'ın hayatının 7 yılını *LOTR* projesine adanması bile çok önemli bir gösterge. Serinin üç filminin aynı anda çekilmesi de sinema tarihinde bir ilkti. *LOTR* serisi 100 farklı yerde, 274 günlük çekim maratonu sonucunda ortaya çıktı ve gişe rekorları kırarak kültürel bir fenomene dönüştü.



Sinema dünyasında çığır açan bu başarının ardından başka uyarlamaların gelmesi de kaçınılmaz oldu. Ancak belirtmekte fayda var, Tolkien'in eserlerine ait telif hakları uzun süredir büyük bir tartışma ve dava konusu. 2014'te vefat eden film yapımcısı Saul Zaentz, Tolkien kitaplarının film uyarlaması ve diğer haklarını 1976'da satın almıştı. 1970'lerde Zaentz ile yapılan anlaşmadan çıkarılan bir bölüm sayesinde boşluk doğdu. Amazon'un 2017'de Tolkien Vakfı'ndan TV dizileri hakkını satın alması da bu boşluk sayesinde oldu. Amazon, 250 milyon dolar karşılığında telif haklarını satın aldı ve *The Rings of Power* serisinin yapımı da bu şekilde başladı.

ORTA DÜNYA'NIN 2. ÇAĞINA SERBEST BİR YOLCULUK

Seriye geçmeden önce önemli bir hatırlatma yapmak lazım. *The Rings of Power*, *LOTR* serisiyle bağlantılı olan bir uyarlama değil. Zaten seri *The Hobbit*'in ve *LOTR*'un geçtiği 3. Çağ öncesi olan 2. Çağ anlatıyor. Bu çağın özelliği ise Tolkien'in üzerinde en az durduğu çağ olması. Bu çağa ait özel bir metin ya da hikâye yok, örneğin *Silmarillion*, 1. Çağa ait kapsamlı ve uzun soluklu bir eser fakat 2. Çağa ait böyle bir kaynak mevcut değil. Dolayısıyla seri, Tolkien'in en az bilinen çağını odağına alıyor ve bunu da serbest bir şekilde yapıyor.

Seri yayınlanmadan önce gelen fragmanlar, *The Rings of Power*'in Peter Jackson'ın *LOTR*'ından farklı tonda seyreden bir uyarlama olacağını da gösteriyordu. Ancak serinin açılış sahnesindeki bazı sekanslar Tolkien kanonunu ziyadesiyle bozuyor ve karakterlerin de motivasyonunu değiştiriyor. Örneğin ilk bölümde "Feanor'un Yemini" gibi görülen sahnede Finrod da karşımıza çıkıyor. Devamındaki Beleriand'a gidişte de değişiklik bulunuyor. *Silmarillion*'da geçen ve Elflerin Valinor'dan Orta Dünya'ya göçünü aktaran sahnede de "Akraba Katliamı" meselesine değinilmediğini görüyoruz. Doğrusu Feanor ve beraberindeki Elflerin Orta Dünya'ya gitmek için Teleri Elflerini öldürmesi ve gemilerini alması Tolkien lore'unda atlanamayacak kadar önemli bir olay.

Ayrıca serinin merkezinde olan Galadriel'in de karakter arkının hayli değiştiğini görüyoruz. Seride genç bir Elf olarak izlediğimiz Galadriel, ağabeyi Finrod'un intikamını almak için Sauron'u takip ediyor. Galadriel, Orta Dünya'daki en güçlü Elflerden biri ama seride adeta bir "süper kahraman" olarak resmediliyor.





The Rings of Power,
LOTR serisiyle
bağlantılı olan bir
uyarlama değil. Zaten
seri *The Hobbit*'in ve
LOTR'un geçtiği 3.
Çağ öncesi olan 2. Çağı
anlatıyor. Bu çağın
özellği ise Tolkien'in
üzerinde en az durduğu
çağ olması. Bu çağa
ait özel bir metin ya da
hikâye yok, örneğin
Silmarillion, 1. Çağa
ait kapsamlı ve uzun
soluklu bir eser. Fakat
2. Çağa ait böyle
bir kaynak mevcut
değil. Dolayısıyla seri,
Tolkien'in en az bilinen
çağını odağına alıyor
ve bunu da serbest bir
şekilde yapıyor.

Elrond ve yüce Elf Kralı Gil Galad'in karakter arklarında da bazı değişiklikler bulunuyor. Seride Elrond'un toy zamanlarını izliyoruz ve henüz bir lord değil. Aynı zamanda Galadriel ile Elrond arkadaş olarak gösteriliyor ama aslında Galadriel ile Elrond arasında ciddi bir yaş farkı var ve Elrond, Galadriel'in kızı Celebrian ile evli dolayısıyla aralarında bir akrabalık bağı bulunuyor.

Seride gösterilen Valinor'a gidiş için Gil Galad'dan izin alınması da Tolkien eserlerinde olmayan bir durum. Açıkçası ilk 2 bölümü izlerken beni en çok rahatsız eden bölüm de Galadriel'in Gil Galad'ın zoruyla Valinor'a gittiği ve Valinor'un kapıları açılmışken Orta Dünya'ya dönmek için çaresizce denize atladığı sekanstı. O bölümde maalesef ciddi bir mantık hatası ve tembel bir yazarlık var.

Bunların yanı sıra serinin Hobbitlerin atası olan Harfootları (Kırlayaklar) aktarma, gizemli Meteor Man'i hikâyeye yedirme biçimi ve ileride Mordor olacak Southlands bölgesindeki örgüsü oldukça iyi. Siyah Elf Arondir'in aksının da iyi kurulduğunu belirtmek lazım. Ayrıca 3. bölümde görkemli Numenor medeniyetini görmek de keyif vericiydi. Bu bölümde hikâyeye dahil olan Elendil ile tanışmak da heyecan vericiydi. Arnor ile Gondor'un yüksek kralı, Isildur ile Anárion kardeşlerin babası olan Elendil, Tolkien evreninde önemli bir karakter fakat *The Rings of Power* serisinde Elendil'in karakter arkının ve Numenor anlatısının da değiştiğini söylemek lazım.

Tüm bu değişiklikleri üst üste koyunca da elimizde eğilip бүкүlmüş bir Tolkien lore'u kalıyor. Doğrusu Tolkien'in fazlasıyla "beyaz", muhafazakâr ve Anglosakson evreninin zamanın ruhuna uygun şekilde güncellenmesi gerekiyor. Ancak seri bunu tutarsız, eklektik ve metinlerden uzak bir şekilde gerçekleştirmeye çalışıyor. O yüzden bu seride Tolkien'den ödünç alınan öğeler, karakterler ve motifler dışında Tolkien'i pek bulamıyoruz. Serinin Tolkien fanlarından ziyade genel izleyici kitlesi için yaratıldığı da bir gerçek.

Yine de seri, bütçesinin hakkını veren prodüksiyon tasarımı, sanat yönetimi, CGI'ları, atmosferi ve kusursuz görselliği ile izlenmeyi hak ediyor.

blutv

THE HANDMAID'S TALE

YAZI YAĞMUR ÇÖL

5. SEZON: MORNING VE BALLET



"Fred öldükten sonra her şeyin tadı daha güzel."

Margaret Atwood'un 1985'teki aynı isimli romanından uyarlanan Hulu dizisi *The Handmaid's Tale*'in yeni sezonunun iki bölümü BluTV'de yayınlandı. Dizinin 5. sezonu büyük hayran kitlesi tarafından uzun zamandır bekleniyordu. Popüler dizinin başrolü Elisabeth Moss'u dizinin ilk iki bölümüyle ilk defa yönetmen koltuğunda gördük. *The Handmaid's Tale*'in iki bölümünü yönetmek için çok heyecanlı olduğunu söyleyen Moss, Jimmy Kimmel'a verdiği röportajda bunun için DGY'den izin alması gerektiğini ve iki yönetmenin imzasına ihtiyaç duyduğunu da söyledi. Yani aslında ilk önce işi almış, sonra yönetmek için izni. Yönettiği iki bölümdeyse diğer sezonlarla olan akışı sağlamakta başarılı olmuş. Artık diziyi bütünleştirdiğini söyleyen Moss, kanımca bu sebeple yönetmen koltuğunda da oldukça iyi bir iş çıkarmış.

Dizinin 4. sezonu belki de en etkileyici sezonydu. Yıllardır heyecanla beklediğimiz birçok sonuç ve cevaba ulaşmıştık. June (Elisabeth Moss) şehirden kaçmış, isyana katılmış, kaçmaya çalışırken birçok arkadaşını kaybetmiş ve Gilead'daki 80'den fazla bebeği güvenli şekilde Kanada'ya kaçırmayı başarmıştı. Sezon finalindeyse June izleyiciyi soluksuz bırakan uzun ve sancılı bir yolculuktan sonra Kanada'ya varmış ve sezon, June'un Komutan Waterford'u (Ralph Fiennes) öldürmesiyle son bulmuştu. Gilead'dan kaçan diğer kadınlarla birlikte June'un Fred Waterford'u öldürmesi tam anlamıyla tüylerimi ürperten bir sezon finaliydi. Komutan Lawrence (Bradley Whitford) ve Nick'in (Max Minghella) yardımıyla Kanada ve Gilead sınırında kimseye ait olmayan bölgede gerçekleştirdikleri bu infazdan sonra Gilead'da yapılan gibi Fred'i bir duvara asmışlar ve altına o ünlü kelimeleri yazmışlardı: *Nolite te bastardes carborundorum*. Bu cümlelerin yanı sıra Fred'in yüzük parmağını Serena'ya göndermesi ise June'un "tüm sorumluluğu alıyorum" be-yanıydı.



5. sezonun ilk bölümü "Morning"i izlerken bölümün ismi hakkında düşündüm. June'un Fred'i öldürdükten sonraki ilk sabahına tanık olduğumuz bu bölümün ismi iki şekilde yorumlanabilir: Fred'in ölümünün ertesi günü ve June'un yeni hayatının ilk sabahı. June'un nevroitik ve neredeyse manik denebilecek durumuysa beklemedik değil ama oldukça etkileyici. Fred'i öldürdükten sonra eve gelen June, ellerindeki kanı uzun süre temizlemiyor. Bölümde bu kan imgesi, pişmanlık ve intikamla bütünleştirilerek kullanılmış. Zaten kırmızı bu dizide sadece kanın değil, tutsaklığın da rengi. Adaletten söz edilmeyen bir distopyadan çıkan June, bölümün devamında Fred'in ölümüyle ilgili tüm sorumluluğu alarak kendisini polise teslim ediyor. Fred'in infazı Kanada ile Gilead arasında kalan ve kime ait olduğu hâlâ tartışmalı olan "No Man's Land"de gerçekleştiği için se tutuklanmıyor.

Gilead'da geçirdiği yılların ardından Kanada'ya vardiktan sonra June için normal hayata dönmek zor olacağını biliyorduk fakat Fred'in ölümüyle June için arkadaşları, kocası Luke ve bebeği Nicole ile vakit geçirmek daha güç. Fred'in ölümü birçok kişi ve olayı etkileyecek, bu kesin. June, Gilead'dan kaçan diğer kadınların da kendi "Fred"lerini öldürmeye ve bir dış isyan başlatmaya hazır mı göreceğiz.

BU SEZON BENİ EN ÇOK HEYECANLANDIRANSA JUNE VE SERENA'NIN DEĞİŞEN DİNAMİKLERİ. **JUNE VE SERENA, KOMUTAN WATERFORD'UN ÖLÜMÜNÜN GETİRDİĞİ SONUÇLARLA BAMBAŞKA BİÇİMLERDE KARŞI KARŞIYA KALMAK ZORUNDALAR.** JUNE KARAKTERİNİN 4 SEZON BOYUNCA İZLEYİCİYE, "HADİ!" DEDİRTEN SABIRLI, ÖLÇÜLÜ VE PLANLI DAVRANIŞLARINDAN SONRA GELİNE N ŞU NOKTADAKİ İNTİKAM VE ADALET ARAYIŞI OLABİLDİĞİNCE GERÇEKKEN SERENA JOY'UN (YVONNE STRAHOVSKİ) DUYGUSAL YANINA BELKİ DE İLK DEFA ŞAHİT OLACAĞIZ GİBİ GÖRÜNÜYOR.



Bu sezon beni en çok heyecanlandırırsa June ve Serena'nın değişen dinamikleri. June ve Serena, Komutan Waterford'un ölümünün getirdiği sonuçlarla bambaşka biçimlerde karşı karşıya kalmak zorundalar. June karakterinin 4 sezon boyunca izleyiciye, "Hadi!" dedirten sabırlı, ölçülü ve planlı davranışlarından sonra gelinen şu noktadaki intikam ve adalet arayışı olabildiğince gerçekken Serena Joy'un (Yvonne Strahovski) duygusal yanına belki de ilk defa şahit olacağız gibi görünüyor. İsmiyle oldukça tezat, huzursuz ve mutsuz bir kadın olarak karşımıza çıkan Serena 4. sezonun sonlarında hamile olduğunu öğrenmişti. Fred Waterford'un ölümüyle bu sezonu diğerlerinden ayıran büyük bir etken. Şimdi, Gilead'daki distopyanın yanı sıra Serena ve June arasındaki ilişkiye yoğunlaşmamız olası. Geçmişte paylaştıkları ortak travmalar sebebiyle şu an birbirlerinden korksalar dahi aynı noktada buluşmaları da hayli ironik; bir distopya travması yaşıyorlar ve şu an her zamankinden daha fazla ortak noktaları var: Artık Serena da bir anne.

İkinci bölümde, Fred'e hak ettiği cenazeyi düzenlenmek için izin alıp Gilead'a giden Serena'nın Kanada'da artan hayran kitlesi de ilginç. 4. sezonda Kanada'da yaşayıp Gilead rejimini destekleyen insanların olduğunu öğrenmiştik ama şimdi hikâyede onların da rolü olacak

gibi görünüyor. Serena, Gilead'a gittiğinde kocasının ölümünde June'un yardım aldığı kişilerin Nick ve Komutan Lawrence olduğunun farkında olduğunu da belirtiyor. Kanada'da tutuklu statüsünde olduğundan Serena, Gilead'a dönmek istese de orada bebeğiyle dul bir kadın olarak yaşayamayacağını da farkında. Serena'nın gelecek adım ve planlarını merak etmeden duramıyorum haliyle. Gilead'ın içten çöküşüne, iç ve dış politikalarına daha çok aşına olacağımız bu sezonda Serena'nın yanı sıra Komutanların, Teyzelerin ve Nick'in rolünü de merak ediyorum. Nick'in bu düzenden rahatsız olduğu zaten biliyorduk fakat şimdi bunu aksiyona dökmeye başlayacak gibi görünüyor.

Bu sezonda da diğer sezonlarda olduğu gibi June'un amacı aynı: Gilead'da kalan ilk kızı Hannah'ı geri alabilmek. Bu sezon Hannah'ı daha çok göreceğiz çünkü maalesef Hannah, Gilead'da bir eş olmak için hazırlanıyor. June buna engel olmak için her şeyi yapmaya her zamankinden daha hazır ve cesaretlidir. Gilead'dan kaçmış diğer damızlıklar ve kolonilerde çalışan kadınların yardımıyla bu sefer kızını almayı başaracak diye düşünüyorum fakat bu ertelenmiş kavuşmayı bu sezon değil, dizinin final sezonu olacak 6. sezonda izlememiz daha olası görünüyor.

BU SEZONDA DA DİĞER SEZONLARDA OLDUĞU GİBİ JUNE'UN AMACI AYNI: GILEAD'DA KALAN İLK KIZI HANNAH'I GERİ ALABİLMEK. **BU SEZON HANNAH'I DAHA ÇOK GÖRECEĞİZ ÇÜNKÜ MAALESEF HANNAH, GILEAD'DA BİR EŞ OLMAK İÇİN HAZIRLANIYOR. JUNE BUNA ENGEL OLMAK İÇİN HER ŞEYİ YAPMAYA HER ZAMANKİNDEN DAHA HAZIR VE CESARETLİ.** GILEAD'DAN KAÇMIŞ DİĞER DAMIZLIKLAR VE KOLONİLERDE ÇALIŞAN KADINLARIN YARDIMIYLA BU SEFER KIZINI ALMAYI BAŞARACAK DİYE DÜŞÜNÜYORUM FAKAT BU ERTELENMİŞ KAVUŞMAYI BU SEZON DEĞİL, DİZİNİN FINAL SEZONU OLACAK 6. SEZONDA İZLEMEMİZ DAHA OLASI GÖRÜNÜYOR.



MAX MINGHELLA

RÖPORTAJ FULYA TURHAN

Son yılların en çok ses getiren, en çok tartışılan yapımlarından *The Handmaid's Tale* şu sıralar beşinci sezonuyla ülkemizde BluTV'de izleyicilerle buluşuyor. Dizinin kilit karakterlerinden biri de birçoğunuzun bildiği gibi Nick Blaine. Nick, June Osborne'un sevgilisi ve June'un ikinci kızı Holly'nin biyolojik babası. Eskiden Komutan Fred ve Serena Waterford'a hizmet eden bir şoför ve korumaydı, sonrasında da Gilead ordusunda komutan olarak görev yapmaya başladı. 4. sezon boyunca, özellikle Gilead Komutanı rütbesine terfi etmesi nedeniyle Nick'in tekrar evleneceğinin sinyalleri veriliyordu. *The Handmaid's Tale*'in beşinci sezonu da bunu doğrular nitelikte başladı. İlk bölümde Carey Cox tarafından canlandırılan Rose Blaine'le tanıştık. Başta tipik bir Gilead kadını gibi görünse de Rose'un Nick'le ilk sahnesi ilgi çekici bir detay barındırıyor. Nick belli ki ona karşı her zaman dürüst olmuş ve June hakkında her şeyi anlatmış. Nick'i canlandıran oyuncu Max Minghella bu yeni ilişkiler ağı hakkında her şeyi, yeni sezona dair verdiği röportajda anlatıyor. Keyifli okumalar.



BU SEZON NICK VE JUNE ARASINDA DAHA ÖNCE GÖRMEDİĞİMİZ BİR MESAFE VAR. İLİŞKİLERİ EN KARMAŞIK HALİNDE ASLINDA. VE AYNI ZAMANDA, **BU İNSANLAR ARASINDA, NE OLURSA OLSUN, LEKELENMEMİŞ GİBİ GÖRÜNEN MANYETİK BİR BAĞLANTI VAR.** HÂLÂ ORTADA GERÇEK BİR AŞK OLDUĞUNU HİSSEDEBİLİYORSUNUZ VE DEĞİŞEN KOŞULLARA RAĞMEN İKİSİNİN DE HAYATLARINA DEVAM EDEBİDİKLERİNİ DÜŞÜNÜYORUM.

Nick'in bu sezon Gilead'da artan sorumluluklarından bahsedebilir misin?

Nick saflarda çok hızlı ilerliyor. Kendini Gilead saflarında sağlamlaştırma olasılığına eğiliyor. Umudu, Gilead'ın ahlaki dokusunda değişiklik yapmak. Lawrence ile ilişkisiyle ve sezon ilerledikçe bunun nasıl geliştiğiyle ilgili çok şey bulacaksınız.

Bu sezonda Nick'in Lawrence ile ilişkisi nasıl?

Lawrence, Nick hakkında faydalı bir şeyler olduğunu fark etti. İlişkileri değişmeye başlıyor ve daha dengeli bir hal alıyor. Daha çok bir ortaklığa dönüşüyor diyebilirim. Kesinlikle bu yıl aralarında daha önce izlediğinizden çok daha fazla sahne var. İki arasında karşılıklı saygı var ancak ilişkileri bulanıklaşıyor.

Nick, Serena'nın Komutan Waterford'u gömmek için Gilead'a dönmesi konusunda ne düşünüyor?

Sanırım Nick, Serena'nın Gilead'a dönmesinden sessizce etkileniyor. İlk başta Lawrence ve Nick, onun ne konuda ne kadar bilgi sahibi olduğu konusunda biraz şüpheli.

Nick, onu Fred'in ölümüne yardım etmekle suçlayan Serena ile nasıl başa çıkıyor? Serena'nın ondan şüphelenmesine şaşırdı mı?

Nick'in Serena'nın ondan şüphelenmesine şaşırdığını sanmıyorum. Onun anlayışlı bir insan olduğunu biliyor. Senaryoda yazılı değil ancak aralarında her zaman karşılıklı saygı var. Ortak geçmişleri göz önüne alındığında birbirlerine özen gösteriyorlar. Nick, Waterfordlarla uzun süre yaşadı ve bu da samimi bir durum ortaya çıkarıyor tabii. Serena'nın 1. sezonda Nick'ten törene katılmasını istediği zamana bakarsak, aralarındaki güven ilişkisinin bir örneğini görebiliriz.

Nick, Serena'nın Komutan Waterford'un cenazesini küresel bir olay haline getirme talebini neden destekliyor?

Nick, büyük bir törenin Gilead için iyi bir fikir olduğuna inanıyor. Serena'yı önemseyen bir parçasından kaynaklanıyor bu. O ve Serena, Nick ve Fred'in aksine, kuru bir ilişkiden daha fazlasına sahipler. Fred Waterford'a pek bir şey hissettiğini sanmıyorum.

Mark Tuello, Nick'i işe almaya çalışıyor. Nick buna nasıl tepki veriyor?

Tuello'dan gelen teklif Nick için çok cezbedici ama aynı zamanda olup biten her şey düşünüldüğünde son derece tehlikeli.

Serena'nın Nick'in yeni karısı Rose ile evlenmesinin nedenlerini sorguladığını düşünüyor musunuz?

Evet ve bu oldukça anlaşılır bir durum çünkü o akıllı biri ve Nick konusunda bazı stratejik manevraları üstlenmekte hakkı var.

Nick ve Rose arasındaki ilişkiyi anlatabilir misiniz?

Rose, Gilead'da çok güçlü bir komutanın kızı. Nick ve Rose'un gerçek bir ilişkisi olduğu en başından belli. Sanırım ilişkinin Nick için siyasi amaçlı olup olmadığı hakkında bazı soru işaretleri var ancak aralarında gerçek bir güven ve özen olduğu da açık.

Nick neden June hakkında Rose'a açık olmayı seçiyor?

Burada Nick'in bu kişiye derinden güvenmesi gerektiği ima ediliyor. Nick'in Rose'a sezonlar arasında June'u





BENCE NICK, HİKÂYEMİZ BAŞLAMADAN ÖNCE EPEY TRAVMATİK OLAN PEK ÇOK ŞEY YAPTI VE BUNLAR MUHTEMELEN OLDUKÇA KALIN BİR DUVAR VE DUYGUSAL BİR DAYANIKLILIK YARATTI KARAKTERİNDE. GÖRÜNÜŞTE ETKİLENMEDEN ŞİDDET EYLEMLERİ GERÇEKLEŞTİRME YETENEĞİNİ SORARSANIZ, **BU DURUMUN ONUN GEÇMİŞİYLE İLGİLİ OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORUM.** AMA AYNI ZAMANDA ÇOK HASSAS BİR İNSAN VE BU, JUNE İLE İLİŞKİSİNE DE YANSIYOR. BENCE JUNE KENDİNİ RAHAT HİSSETTİĞİ, KENDİSİ GİBİ OLABİLECEĞİNİ HİSSETTİĞİ TEK YER. JUNE İLE OLAN O SAHNELERDE KESİNLİKLE ONUN FARKLI BİR YANINI GÖRÜYORSUNUZ, ÖZELLİKLE YALNIZLARSA.

gerçekliği hakkında biraz endişeleri var. Lawrence'ın söylediği her şeyin doğru olduğunu umuyor ancak buna dair şüpheleri de var. Her şey gerçek olamayacak kadar iyi geliyor.

Sezonun sonuna doğru Nick ve June'un ilişkisi değişiyor mu?

Bu sezon Nick ve June arasında daha önce görmediğimiz bir mesafe var. İlişkileri en karmaşık halinde aslında. Ve aynı zamanda, bu insanlar arasında, ne olursa olsun, lekelenmemiş gibi görünen manyetik bir bağlantı var. Hâlâ ortada gerçek bir aşk olduğunu hissedebiliyorsunuz ve değişen koşullara rağmen ikisinin de hayatlarına devam edebildiklerini düşünüyorum.

Nick'in June'u sevmeye yeteneği ve Gilead yasalarına bağlılığı, karakterinde nasıl bir denge oluşturuyor?

Bence Nick, hikâyemiz başlamadan önce epey travmatik olan pek çok şey yaptı ve bunlar muhtemelen oldukça kalın bir duvar ve duygusal bir dayanıklılık yarattı karakterinde. Görünüşte etkilenmeden şiddet eylemleri gerçekleştirme yeteneğini sorarsanız, bu durumun onun geçmişiyle ilgili olduğunu düşünüyorum. Ama aynı zamanda çok hassas bir insan ve bu, June ile ilişkisine de yansıyor. Bence June kendini rahat hissettiği, kendisi gibi olabileceğini hissettiği tek yer. June ile olan o sahnelerde kesinlikle onun farklı bir yanını görüyorsunuz, özellikle yalnızlarsa.

Nick'in tekrar tekrar June'a dönmesine neden olan şeyin ne olduğunu biliyor musun?

Bu romantik bir bağlantı sanırım. June, hayatının aşkı. Hepimiz bu hissin ne olduğunu ve bizi ne kadar dengesiz kılabileceğini biliyoruz. Ve Rose'a hissettiğinden çok farklı duygular hissediyor. Bu, Rose ile ilişkisinin tamamen romantizmden yoksun olduğu anlamına gelmez ancak farklı dinamikler var ortada. Onları daha çok bir ortaklık gibi aslında.

anlattığının ipuçları veriliyor. Bana göre Nick, evlenecekse en azından ilişkide dürüst olması gerektiğini düşünüyor. Aslında ne kadar dürüst olduğu tartışmaya açık elbette.

Nick ve Rose'un ilişkisi ile Nick ve June'un ilişkisi arasındaki fark nedir?

Nick'in iki kadınla ilişkisi birbirine zıt. Nick'in June ile ilişkisi çok daha tutkulu. Nick ve Rose çok daha saygılı bir şekilde platonik hissediyorlar. Kesinlikle kolay bir evliliğin ayak sesleri duyuluyor, ancak ilişkileri sevgiden yoksun da değil.

Nick'in New Bethlehem'e, Lawrence'ın yarattığı Gilead'a inandığını mı düşünüyorsunuz, yoksa hayatta kalma içgüdüleriyle mi motive oluyor aslında?

Nick, öncelikle hayatta kalma içgüdüleriyle motive oluyor ve bence New Bethlehem hakkında sessiz bir şüpheliği ama umudu var. New Bethlehem, Nick'ten hemen onay alamıyor yani.

Nick, June'u Gilead'a dönmesi için ikna etmeye çalışıyor. Bu noktada ilişkilerinin durumu nedir? Sizce neden onu Gilead'da geri istiyor?

Hannah'ın June için ne kadar önemli olduğunu biliyor ve yıllardır onun adına bu kavuşmayı nasıl ayarlayabileceği konusunda strateji oluşturmaya çalışıyor. Ondan dönmelerini istediğinde gerçekten dürüst davranıyor. Bunun June ve Hannah'ı yeniden bir araya getirmek için harika bir fırsat olduğunu düşünüyor, bu onun için de heyecan verici.

Nick, hayatındaki tüm kadınlara potansiyel olarak yakın New Bethlehem'de yaşama ihtimali hakkında ne düşünüyor?

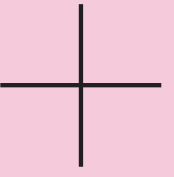
İlk başta iyimser olsa da New Bethlehem'in



Sonbahar Romantizmi Sevenler İçin 7 Film

YAZI **SU KARACAN**

Bir yaz mevsimini daha geride bıraktık. Güz yavaş yavaş kendini göstermeye başlıyor. Hal böyle olunca sonbahar tadında yapımlar izlemek de insana ayrı bir huzur veriyor. Kimi zaman gözyaşlarımıza engel olmadığımız, kimi zamansa içimizde sıcak bir gülümseme hissi yaratan o sonbahar romantizmini arıyoruz. O yüzden biz de yağmurlu bir günde kitap okuma hissi veren, birbirinden farklı romantik komedi filmlerini size önermek istedik.



WHEN HARRY MET SALLY [1989]

Rob Reiner ve Nora Ephron'un sevilen romantik komedisi *When Harry Met Sally* tam bir sonbahar klasiğidir. "Erkekler ve kadınlar sadece arkadaş olabilir mi?" sorusunu muzip bir şekilde inceleyen yapımın başrollerinde Meg Ryan ve Billy Crystal yer alıyor. Harry ve Sally bir yolculuk sayesinde tanışır. 11 yıl boyunca kadın ve erkeğin arkadaşlığı hakkında tartışmalı sohbetler yaparlar ama ortak bir karara varmamışlardır. Yakın arkadaş olan bu ikilinin arasındaki çekim için bile film izlemeye değer.

Kusursuz bir senaryoya sahip olan bu film, türünün örneklerini her zaman geride bırakmayı başardı. Kadınların ve erkeklerin aşka ve cinselliğe bakış açısı arasındaki farkları işleyen sohbetler de çok keyifli. Bir yandan da seyirciye şu soruyu soruyor aslında: Seks, bir erkek ve bir kadın arasındaki mükemmel ilişkiyi mahveder mi? Bu arada, film hakkında eğlenceli bir anekdot verelim.. "How We Met" ara bölümleri aslında gerçek çiftlere ve onların aşk hikâyelerine dayalıdır.

When Harry Met Sally filmini Google Store'da izleyebilirsiniz.

WHILE YOU WERE SLEEPING [1995]

90'lı yılların kült romantik komedisi sayılabilecek bu eğlenceli filmin başrollerinde Sandra Bullock, Bill Pullman ve Peter Gallagher yer alıyor. Lucy'nin uzun zamandır âşık olduğu Peter, kaza geçirir ve Lucy onun hayatını kurtarır. Lakin hastanede yanlış anlaşılma sonucu Peter'in ailesi Lucy'yi oğullarının nişanlısı sanır. Lucy bu durumu düzeltmez, Peter'in ailesiyle zaman geçirmeye başlar. Fakat kendisini zamanla daha büyük bir sorunun içinde bulur.

Eğlenceli bir Noel filmi olan *While You Were Sleeping*, sonbaharda kış romantizmi yaşamayı sevenler için ideal. Bu film aslında Sandra Bullock'u da meşhur yapan yapımlardan, kendisi film için kadroya seçilen ilk oyuncudur.

While You Were Sleeping filmini Apple TV ve Google Store'da izleyebilirsiniz.



YOU'VE GOT MAIL [1998]

90'ların yılların önemli romantik komedilerinden biri daha! Dönemine damga vuran *You've Got Mail*, sanal aşk üzerine yapılmış en bilinen filmlerden. Joe ve Kathleen bir sohbet odasında tanışır. Günün en güzel kısmı birbirleriyle mesajlaştıkları zamanlardır. Fakat ikisinin de bilmediği bir şey vardır, gerçek hayatta ezeli düşman olmak üzereledir. Günümüzde meşhur olan düşmanlıktan dönüştüren aşk teması da filmde detaylı bir şekilde işleniyor.

When Harry Met Sally (1989) filminde olduğu gibi sonbaharın en kalıcı romantik komedilerinden biri. Dönemin parlayan yıldızı Meg Ryan, bu filmde de başrolde. Tom Hanks ile aralarındaki harika uyumu göz ardı etmek gerçekten imkânsız. Film 1936'da yazılan bir Macar sahne oyunundan uyarılma, daha önce beyazperdeye *The Shop Around the Corner* (1940) ve *In the Good Old Summertime* (1949) olarak uyarılansa da bu yapım modern çağa uyumuyla sevilen bir versiyon oldu. Eğlenceli bir bilgi verelim, bu film çekilirken Meg Ryan bilgisayar kullanmayı bilmiyormuş bile!

You've Got Mail filmini Apple TV ve Google Store'da izleyebilirsiniz..

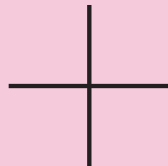


NOTTING HILL [1999]

Romantizm dendi mi mevsim fark etmeksizin akla ilk gelen filmlerden biridir *Notting Hill*. William, İngiltere'de sakin bir kasabada kitabevi sahibidir. Bir gün Hollywood'un en meşhur film yıldızlarından Anna Scott'in, kitabevine gelmesiyle hayatı tamamen değişir. Anna aslında onu olduğunu görebilen William ile anlamlı bir bağ kurmaya başlar.

"Zengin kız-fakir oğlan" temasını "ünlü kadın-görünmez adam" olarak işlemiş kült yapımın bu kadar seviceceğini kimse tahmin edemezdi. Klasikleşmiş bir romantik film olsa da yaz aylarından henüz kopamamış romantikler için keyifli bir film.

Notting Hill filmini Netflix'te izleyebilirsiniz.





SWEET NOVEMBER [2001]

Sonbahar romantik sineması dediğimiz zaman akla gelen ilk yapımlardan biri de *Sweet November* olsa gerek. Melankolik aşk hikâyeleri sevenlerin tercih ettiği bir film olmuştur her zaman. Nelson, tam bir işkoliktir. Bir gün ehliyet almak üzere girdiği bir sınavda Sara ile tanışır. Sara, Nelson'dan bir ay boyunca onunla yaşamasını ister. Bir süre sonra buna ikna olan Nelson, Sara ile yaşamaya başlayınca hayatı tamamen değişir. İkili arasında yoğun bir bağ oluşur fakat Sara aslında kanserdir ve tedaviyi reddediyordur.

Romantizm deyince akla her zaman mutlu son gelmiyor çoğu insan için. Nelson ve Sara'nın hikâyesi de bu yüzden sonbaharda izlemeyi çekici kılan filmlerden biri. *Sweet November* sevildiği kadar eleştirilen bir yapımdır da. Birçok açıdan hüznü olsa bile Keanu Reeves ve Charlize Theron arasındaki etkileyici uyum, izlerken sizi bambaşka bir dünyaya götürüyor.

Sweet November filmini Prime Video'da izleyebilirsiniz.

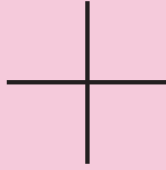


LITTLE WOMEN [2019]

Amerikalı yazar Louisa May Alcott'ın dünyaca ünlü kitabının son uyarlaması olan *Little Women*'in yönetmenliğini Greta Gerwig üstlenmişti. Son yılların en konuşulan filmlerinden olan bu yapım, birçok romantik klasik gibi sonbahar denince akla gelen ilk yapımlardan. Kendi hayat hikâyesinden esinlenerek yazdığı bu kitap, Jo March ve kardeşlerinin hikâyesini anlatıyor. Jo karakteriniyse filmde Saoirse Ronan canlandırıyor. Çoğu zaman özgürlüğün sembolü haline gelmiş feminist karakterimiz, aslında aşk kavramını çözmekte zorlanan biri. Anlattığı dönemde kadına sadece eş ve anne muamelesi yapılması da Jo'yu evlilikten soğutan tek şey olabilir.

Sonbahar temasını çok hoş işleyen bu yapım, romantizmin ve turuncu renklerin bir araya gelerek büyüleyici bir hal almış. Ayrıca yönetmen Gerwig, kitaba sadık kalarak olayların anlatıldığı yerlerde çekim yapmış. Bundan önce bilinen en meşhur *Little Women* filmi, 1994 yılında Kanada'da çekilmişti.

Little Women filmini BluTV'de izleyebilirsiniz..



SWEET HOME ALABAMA [2002]

Reese Witherspoon, Patrick Dempsey ve Josh Lucas'ın başrollerini paylaştığı eğlenceli bir romantik komedi. Küçük bir kasabadan gelen güneyli Melanie, moda tasarımcısı olmak için New York'a taşındıktan sonra geçmişi tamamen arkasında bırakır. Fakat sevgilisi Andrew ona evlenme teklifi edince kasabasına dönmek zorunda kalır çünkü Mel'in bir sırrı vardır. O aslında ayrıldıkları çocukluk aşkı Jake ile resmîyetle evlidir.

Sweet Home Alabama, eğlence odaklı romantik komedileri seviyorsanız tam size göre. 2000'lerin nefis modası, Reese Witherspoon'un enerjisi, sevilen New York temasıyla dönemin en popüler yapımlarından biri olmayı başardı. Kasaba sahneleri Amerika'nın Georgia eyaletinde çekilen film, ilk aşkın yaşattığı özel hisleri bize hatırlatıyor. Bir fincan sıcak kahveyle sonbaharda izlemesi keyifli bir yapım. İzlerken yüzünüzden gülümseme eksik olmayacak.

Sweet Home Alabama filmini Apple TV ve Google Store'da izleyebilirsiniz..

POLİSİYENİN USTA YAZARLARINDAN
ANDREA CAMILLERİ'NİN KOMİSER
MONTALBANO SERİSİ İLK KEZ TÜRKÇEDE!

KİTAPÇI-
LARDA

